ALCRIS

COLECȚIA DE AUR

36

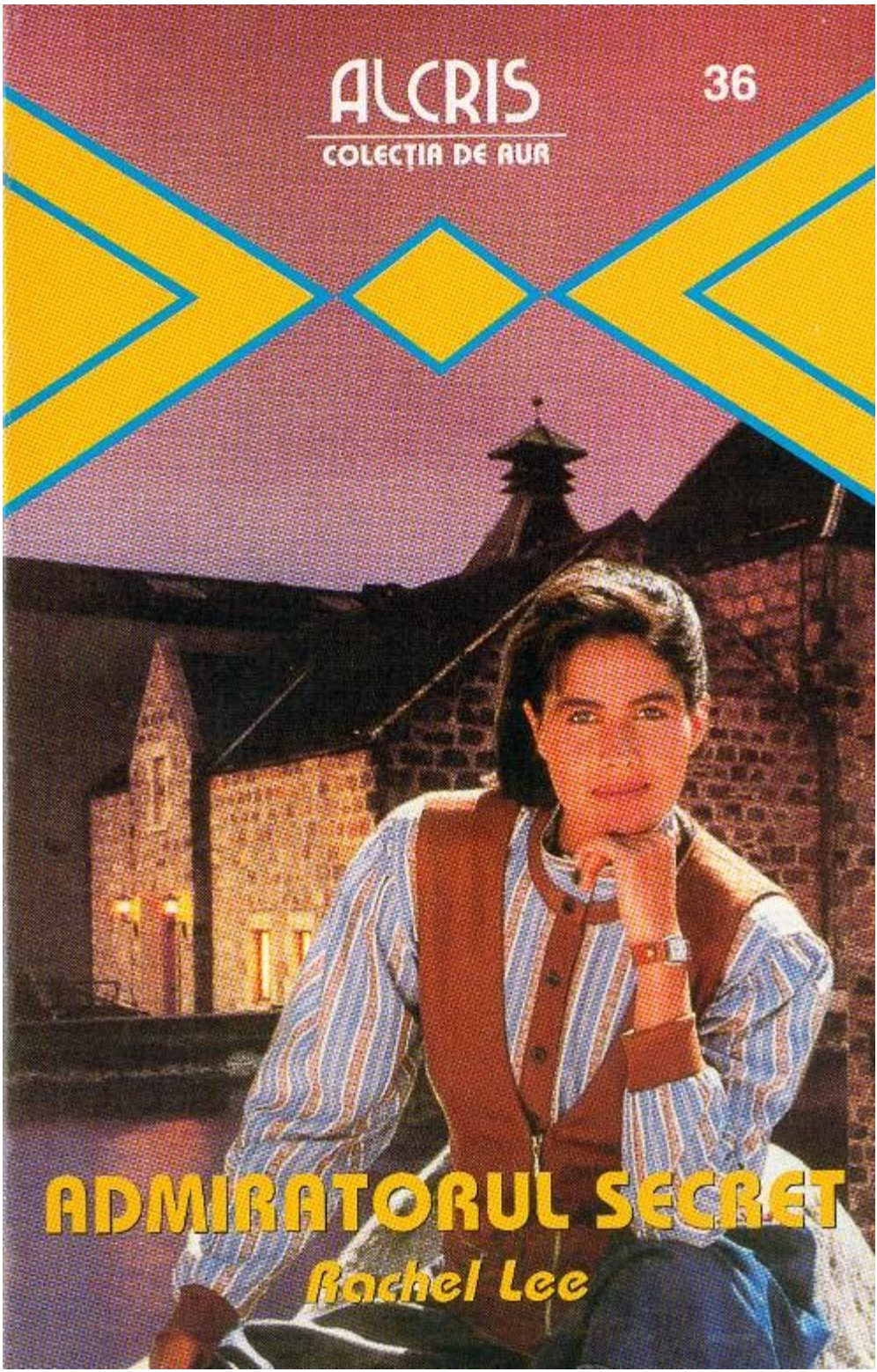

ADMIRATORUL SECRET

Rachel Lee

Rachel Lee

ADMIRATORUL SECRET

[A Secret Cupid]

Traducerea CEZAR NICULESCU

COLECȚIA DE AUR, Nr. 36
Editura ALCRIS, 1998

Capitolul 1

— Tată, ai un moment liber?

Reverendul Michael St. John își ridică privirea de pe hârtiile în care notase tema predicii din ziua următoare. Fiica sa, în vârstă de treisprezece ani, stătea în pragul ușii de la bibliotecă și-i zâmbea.

Michael se miră de timiditatea neașteptată a fetiței care știa că poate să-l deranjeze oricând voia. De la moartea soției sale, cu cinci ani în urmă, din cauza unui cancer, pastorul se consacrase creșterii copilei, deși avea îndoieli că poate să-i dea o educație aleasă. Se gândea că nu poate s-o înlocuiască pe soția lui în inima fetiței și-i venea greu să recunoască faptul acesta. De multe ori surprinsese în ochii fiicei sale o reținere nejustificată.

— Firește, draga mea.

Fetița chicoti și pătrunse în cameră. „Cât de mult seamănă cu mama ei”, își spuse Michael, simțind un junghi în inimă.

Tory se așeză pe scaunul din fața biroului, ținându-și mâinile pe genunchi. Tatăl ei se gândi că va trebui s-o învețe cum să se poarte în societate, deși îi plăcea felul ei natural de a sta pe scaun. Era evident că fetița se simte bine așa, deci nu sosise timpul să o certe.

— Ce vrei să-mi ceri, Tory? În ultima vreme n-ai făcut nici o boroboață.

Victoria Evelyn St. John chicoti din nou.

— Nu, tată, am fost cuminte.

— Să nu mă superi, draga mea.

— Nu-mi amintesc să te fi mâhnit.

— Spune-mi, ce dorești?

— Aș vrea...

Fetița se codi câteva clipe, apoi spuse pe nerăsuflate:

— Tată, de ce n-o inviți pe Ruth la cină?

— Ruth? se miră Michael.

— Da, tată. Secretara ta. Cred că merită acest lucru.

Michael rămase pe gânduri. De când soția sa se dusese în lumea celor drepți, nu se mai uitase la nici o femeie. Tory nu se împăca multă vreme cu menajerele și cu secretarele și tatăl ei fusese obligat să le concedieze. Pentru fericirea fiicei sale merita să facă orice sacrificiu. Decesul nevestei îi lăsase un gol imens în suflet și nici o femeie nu reușise să-l facă s-o uite pe Evelyn.

Rugămintea lui Tory îl pusese în încurcătură. Era conștient că fetița se atașase de noua secretară. Ruth venise de șase luni în St. George și se angajase ca secretară a reverendului, în urma anunțului pe care acesta îl dăduse în ziarul local.

— Crezi că Ruth este persoana potrivită pentru a lua masa cu mine?

Tory făcu o mutră caraghioasă.

— Nimeni nu este perfect, tată. Ruth ține la mine; nu se compară cu celelalte femei.

— Celelalte femei cu care din când în când am luat cina, nu au reprezentat mare lucru pentru mine. Trebuie să întrețin anumite relații sociale, draga mea.

Tory încuviință, dând din cap, și spuse pe un ton serios:

— Te înțeleg foarte bine, tată. Și eu mă joc cu prietenele mele. De multe ori ieșim împreună în oraș.

— Uneori simt nevoia să mă plimb cu o femeie.

— Nici una din femeile pe care le-am cunoscut nu s-a uitat la mine decât ca la o străină. Este dificil pentru tine să ai o fată, nu-i așa?

Michael se miră de intuiția fetiței și se grăbi s-o liniștească:

— Tory, crede-mă că nu mă interesează vreo femeie, din

moment ce aceasta nu se înțelege cu tine.

— Ești de acord cu mine că Ruth nu este urâcioasă?

Tatăl ei căută să fie mai categoric și o întrebă pe un ton grav:

— Vrei să spui că Ruth este singura femeie cu care mă pot înțelege, numai pentru că ea ține la tine?

Tory clătină din cap și spuse răspicat:

— Nu! Nu fi caraghios, tată. Ruth este o ființă încântătoare. Mie îmi place. Se pare că și ea ține la noi. Așa că... după părerea mea, este cea mai bună alegere pe care o poți face. Nu am nimic împotrivă dacă ea ar fi mama mea vitregă.

— Voi ține cont de părerea ta.

— Așadar o vei invita la restaurant?

Reverendul se hotărî să fie mai categoric.

— Mi-e teamă că nu voi face acest lucru.

— De ce, tată? Ruth este simpatică. Nu este frumoasă ca o vedetă de film, dar...

— Aspectul ei fizic nu are importanță pentru mine, îi explică Michael, temându-se că Tory îl va înțelege greșit. Ruth este, într-adevăr, simpatică. Socot că mulți bărbați ar putea s-o considere chiar drăguță.

— Atunci de ce nu vrei să ieși cu ea în oraș?

— Nu am nimic să-i reproșez, zise reverendul pe un ton grav.

Discuția cu fiica sa începuse să-l enerveze. Ea era prea emancipată pentru vârsta ei. Michael se hotărî să pună capăt acestui dialog stânjenitor.

— Este secretara mea, adăugă el ca argument hotărâtor.

— Ei și?

— Scumpa mea, nu-ți dai seama că aș pune-o într-o poziție jenantă, dacă i-aș propune să luăm cina în oraș?

— De ce?

— Deoarece Ruth lucrează pentru mine. N-ar îndrăzni să mă refuze de teamă că mă voi înfuria sau că o voi concedia.

— Nu vei face niciodată acest lucru!

— Este bine ca ea să nu știe că o apreciez. Dacă va lua masa cu mine, se va simți stânjenită. Nu este corect din partea mea s-o invit la cină.

— Dar...

Michael ridică mâna și o făcu să tacă pe Tory.

— Există legi privitoare la hărțuirea sexuală, pe care tu nu le cunoști. N-aș vrea s-o fac pe secretara mea să se gândească la o altă slujbă.

Schițând un zâmbet, reverendul mărturisi:

— Nu mă pot lipsi de ea. Ruth este foarte capabilă.

Tory deschise gura pentru a protesta, dar expresia severă de pe chipul tatălui ei o intimidă.

— Dacă asta este hotărârea ta...

Michael o privi stânjenit. De obicei, fetița nu renunța așa ușor când era vorba să-și îndeplinească o dorință. Uneori era sâcâitoare, dar era preferabil să aibă tenacitate decât să fie o sfioasă. Era bine ca ea să fie dezghețată și să întrebe orice, însă subiectul discuției devenise prea indiscret.

Tory se ridică de pe scaun și-și scutură părul șaten care-i cădea pe umeri.

— Vrei să pregătesc o pizza la cină, sau preferi altceva?

— Pizza este foarte bună. Voi mânca mai puțin în seara asta. Acum, trebuie să pregătesc predica de mâine.

Tory spuse cu regret în glas:

— Am uitat că ești ocupat. Mâine este o zi importantă.

— Ne vedem la biserică, dacă ești liberă.

— Mâine mă duc la școală, tată. Îți voi pregăti cafeaua. Aș vrea ca enoriașii să nu mă mai considere o fetiță.

— Cei mai mulți te știu de când te-ai născut.

— Acum am treisprezece ani, protestă Tory zâmbind. M-am plictisit auzind că oamenii se miră cât de mult am crescut. Doar mă văd în fiecare duminică la biserică.

— Poate că enoriașii nu sunt obișnuiți să discute cu tine.

— Multă lume nu știe să se poarte cu copiii, dar Ruth

este foarte apropiată de mine.

Tory ieși mândră din cameră, pășind ca mama ei când voia să aibă câștig de cauza într-o problemă. Michael zâmbi înțelegător.

*
* *

Tory luă cartea de telefon din sufragerie și se retrase în camera ei, se așeză pe pat și căută numărul florăriei familiei Bowers.

Charlene și Hank Bowers erau printre cei mai cucernici membri ai parohiei și fetița știa că putea avea încredere în ei. Charlene se purtase întotdeauna prietenește și avusese grijă să-i dea sfaturi când avusese primul ciclu. Tory fusese convinsă că soția lui Hank îi mărturisise lui Michael că fiica lui se transformase într-o adolescentă cu probleme, dar îi era recunoscătoare pentru că nu fusese obligată să facă ea acest lucru. Erau anumite probleme delicate pe care nu putea să le discute cu tatăl ei.

— Alo, aici florăria Bowers. Charlene.

— Bună ziua, doamnă Bowers. Tory St. John vă deranjează.

— Tory! Ce faci, draga mea?

Doamna Bowers se adresa tuturor cu dragă.

— Bine, mulțumesc. Aș vrea să-mi spuneți cât costă un buchet de trandafiri.

— Depinde de numărul și de soiul lor. Oricum, sunt foarte scumpi. Cel mai modest buchet costă șaizeci și cinci de dolari.

— Oh, suspină Tory. Nu am atâția bani.

— Cât poți să cheltuiești?

— Patruzeci și șase de dolari și șaptezeci și cinci de cenți. Atâta am economisit din banii de buzunar.

— Draga mea, te sfătuiesc să iei un singur trandafir pus într-o vază de sticlă. Face numai treisprezece dolari și este

împachetat într-o cutie transparentă, legată cu o panglică roșie.

Tory se gândi o clipă și fu de acord cu propunerea Charlenei.

— Îți mulțumesc pentru sfat. Când trebuie să vin să plătesc floarea?

Charlene râse pe înfundate și spuse:

— Draga mea, nu e cazul să te deplasezi până la florărie. Poți trece mâine pe la noi. Îmi va face plăcere să te revăd. Ce culoare preferi? Cui să trimit trandafirul?

— Vreau un trandafir roșu. Vă rog să-l trimiteți lui Ruth Ardmore. La biserică.

— Desigur, draga mea. Ții mult la Ruth?

— Ruth are un suflet bun.

— Ai dreptate. Toată lumea este încântată de ea. Ce să scriu în bilețel?

Tory ezită câteva secunde, apoi zise repede:

— Din partea unui admirator. Nu vreau să știe că eu i-am trimis floarea.

Charlene se miră de cererea fetei.

— Tory, ești sigură că nu vrei să pun numele tău pe bilețel?

Fetița respiră adânc și spuse cu o voce hotărâtă, imitându-l pe tatăl său:

— Doamnă Bowers, este singura posibilitate de a-i dărui ceva lui Ruth. Nu pot să-i arăt direct cât de mult țin la ea. Dacă nu sunteți de acord cu mine, mă voi adresa altei florării.

— Firește că-ți voi respecta dorința, draga mea. Sper ca Ruth să nu înțeleagă greșit mesajul din bilețel.

— Nu este nici o neînțelegere. În curând va fi ziua îndrăgostiților. Dacă Ruth se va arăta uimită, îi voi mărturisi cine i-a trimis trandafirul.

— În cazul acesta, mâine dimineață Ruth va primi cutia.

— Vă mulțumesc, doamnă Bowers!

Zâmbind, Tory închise telefonul. Uneori, Cupidon are

nevoie de o mână de ajutor. Mulțumită că rezolvase problema cadoului, fetița se duse la bucătărie să pregătească pizza.

Capitolul 2

Michael St. John citea ziarul de dimineață și sorbea din cafeaua fierbinte, când își dădu seama că atmosfera din bucătărie este prea liniștită. De obicei, Tory era vorbăreață și-l întrerupea din lectură, întrebându-l dacă-i place rochița pe care o îmbrăcase sau dacă se întoarce devreme acasă. În dimineața aceasta, fetița nu scotea o vorbă, mâncându-și porția de cereale cu lapte.

După câteva minute, reverendul lăsă ziarul pe masă și se uită mirat la fiica sa.

— Tory, ce-i cu tine? Ai pățit ceva rău?

Michael observă că fetița era neatentă. În loc să amestece fiertura de cereale, își băgase linguriță în paharul cu suc de fructe.

— Nu, tată, n-am nimic.

Răspunsul ei îl îngrijoră pe Michael care tresări, amintindu-și cât de tare suferise la moartea soției lui. Tory semăna din ce în ce mai mult cu Eve. Nu voia ca fetița să se îmbolnăvească. Ce s-ar face dacă fiica lui ar cădea la pat?

— Nu te simți bine?

— Am o senzație ciudată.

Reverendul deveni și mai îngrijorat.

— Te doare ceva? N-ai poftă de mâncare?

— Sunt puțin obosită. Pot să rămân acasă?

Tory nu-l rugase niciodată s-o învoiască de la școală. Michael se întrebă ce ar putea avea fetița și începu să se neliniștească.

— Desigur, scumpa mea. Vrei să chem o femeie să te

vegheze?

Tory strâmbă din nas, nefiind de acord cu această idee.

— Tată, am treisprezece ani și nu mai trebuie să fiu supravegheată. Dacă mă voi simți rău, voi deschide fereastra și te voi striga.

Reverendul se mai calmă. Dacă Tory putea să țipe, asta înseamnă că starea sănătății ei nu este atât de gravă.

— Bine... te las să te odihnești. Promite-mi că mă vei anunța dacă ți-e greață sau dacă ai amețeli.

Tory surâse și remarcă:

— Dacă-mi vine să vomit, nu te pot anunța decât după ce-mi voi goli stomacul. Fii sigur că nu mi se va întâmpla nimic rău.

— Sper să-ți revii cât mai repede. Îți voi lua temperatura și dacă ai febră, voi chema imediat pe cineva care să stea cu tine.

Tory încuviință din cap, semănând cu un copil resemnat că va fi pedepsit pentru pozna pe care o făcuse. Michael ridică ziarul pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Mă duc eu să aduc termometrul, zise fetița ridicându-se de la masă.

— Mulțumesc, draga mea.

Peste câteva minute, ea se întoarse ținând termometrul într-o mână. După ce-l agită de câteva ori pentru a coborî mercurul, Tory deschise gura și băgă vârful sub limbă. Peste două minute fetița îi întinse termometrul tatălui ei.

— Ai treizeci și șapte de grade.

— Nu am febră, se bucură Tory.

— Oricum, ai o ușoară fierbințeală. Dacă începi să tremuri, să-mi dai imediat de veste.

— Promit să te anunț.

— Pune-ți o pătură pe umeri și uită-te la televizor.

Tory se ridică și ieși din sufragerie. Peste câteva minute, Michael auzi zgomote în sufragerie, dar avu tăria să nu verifice dacă Tory are nevoie de ceva. Fetița sa crescuse și putea să se descurce fără ajutorul lui. De fapt, Tory nu se

simțea rău. Avea o ușoară infecție, atâta tot. Când fusese mică, Tory se îmbolnăvea des, dar acum devenise rezistentă la boli.

După ce termină de citit ziarul, pastorul se duse la baie. Ajungând în dreptul sufrageriei, se opri în ușă și aruncă o privire în cameră. Tory se uita la desene animate. Michael zâmbi. Fiica lui avea încă preocupări naive.

În timp ce se rădea, reverendul se gândea că nu arată rău pentru vârsta lui. Ochii albaștri și părul șaten erau atuurile sale. Avea treizeci și opt de ani, și nu încărunțise decât la tâmple. În urmă cu zece ani, fusese mai chipeș, dar își dorise să îmbătrânească, pentru a câștiga mai ușor încrederea credincioșilor. Enoriașii se spovedesc mai degrabă unui pastor în vârstă decât unui tânăr.

Acum ajunsese la vârsta înțelepciunii, și oamenii veneau la el să-și descarce sufletul. Nu avea de ce să-i pară rău că trecuseră anii. Discuția cu Tory îl făcuse să se gândească la Ruth Ardmore. Secretara sa era o femeie destoinică, dar nu putea ieși cu ea la restaurant.

După ce se spălă, Michael se duse în dormitor și-și puse gulerul alb și un costum închis. Gulerul alb și tare îl jena, mai ales că în Florida era cald în tot timpul anului, dar îndatoririle profesionale îi cereau să-l poarte.

Își câștigase cu greu dreptul de a-l purta. Muncise mult și făcuse sacrificii pentru a ajunge pastor metodist. Dăduse dovadă de perseverență și se străduia zi de zi să merite cinstea de a-și pune în jurul gâtului gulerul distinctiv de pastor.

Gulerul era incomod la început, dar, după câteva minute, Michael uita de el, la fel ca și acum, când se pregătea să meargă la biserică. După ce se uită încă o dată la Tory, reverendul ieși din casă și traversă pajiștea care despărțea reședința de lăcașul Domnului.

Dimineața de februarie era răcoroasă și cețoasă. Dinspre ocean, briza aducea nori mari, întunecați. Aleea care ducea la biserică era mărginită de tufe de trandafiri.

St. George era o parohie metodistă, nu prea mare, dar suficient de bogată ca să-și permită serviciile unui pastor. Michael St. John nu avea o fire pretențioasă și se mulțumea cu un trai modest. Dacă ar fi vrut să câștige mai mulți bani, și-ar fi ales o altă meserie.

Intrând în biroul parohiei, Michael observă că Ruth Ardmore vorbea cu cineva la telefon. Reverendul se uită un moment la tânăra secretară, remarcând că aceasta se îngrășase puțin de când începuse să lucreze la el. Ruth fusese balerină și-și păstrase o talie subțire, chiar dacă avea câteva kilograme în plus.

Acum arăta mai bine. Chipul nu-i mai era uscățiv și avea trăsături mai puțin pronunțate. Părul negru era buclat și strălucitor. De ce îl sfătuise Tory s-o invite la cină? Michael nu trebuia să se gândească la Ruth ca la o femeie!

Secretara îi adresă un zâmbet și-și flutură degetele, iar pastorul îi întoarse zâmbetul, apoi deschise ușa de la biroul lui. Pe masa masivă se afla agenda de lucru. Ce bine că întâlnirile cu enoriașii fuseseră amânate! În ziua aceea, Michael nu avea chef să asculte întrebările sâcâitoare ale soților Maxwell cu privire la cățelușul lor. Doamna Maxwell voia ca animalul ei preferat să doarmă lângă pat, dar soțul ei era de părere că un câine nu are ce căuta în dormitor. După treizeci de ani de căsnicie, cei doi bătrânei se certau pentru niște fleacuri, deși se iubeau. Michael avea convingerea că, până la urmă, doamna Maxwell își va impune punctul de vedere.

De câțiva ani, soții Maxwell veneau la pastor să-i ceară sfaturi în orice problemă. În zadar le spusese Michael că trebuie să se adreseze unui psiholog. De altfel, pastorul nu refuzase pe nimeni. Oricine dorea să fie ajutat cu un sfat, găsea în persoana lui un om înțelegător și răbdător. Dacă nu s-ar fi ocupat de alinarea necazurilor enoriașilor, Michael ar fi avut mai mult timp liber și s-ar fi gândit mai serios la problemele sale.

„Chiar și acum aș putea să joc golf” își spuse el, punând

mâna pe telefon. Primul partener la care se gândise, era părintele Tom Ledbetter din parohia catolică St. Stephen, dar Michael își aduse aminte că Tom este la fel de ocupat ca el. Nici pastorul baptist Bill Carver nu avea un moment de răgaz. Cei trei slujitori ai lui Dumnezeu obișnuiau să se întâlnească o dată pe lună, luni dimineața, și stăteau de vorbă prietenește sau făceau o partidă de golf.

Michael se uita pe hârtiile de pe birou, când Ruth deschise ușa, întrebându-l:

— Aveți un moment liber?

Pastorul zâmbi:

— Știi bine că sunt liber. N-ai amânat tu întâlnirea cu soții Maxwell?

— Vreau să vă reamintesc de inițiativa colectării de mobilă din donații ale membrilor parohiei noastre.

— În urma cu două săptămâni, eu le-am spus enoriașilor că trebuie să-i ajutăm pe cei mai nevoiași. Ce probleme s-au ivit între timp?

— N-avem unde să depozităm mobila. Am primit o mulțime de telefoane și am făcut o listă cu donatorii, pe care i-am rugat să-mi aducă fotografii cu obiectele pe care le vom primi. Unde vom pune canapelele și fotoliile? Dar paturile?

— Temporar putem folosi una din camerele casei parohiale, dar înainte de a primi mobila, voi vorbi diseară cu enoriașii. Poate că se oferă cineva care are mai mult spațiu disponibil.

— Vă mulțumesc.

Michael o privi amuzat. Când începuse să lucreze la el, Ruth fusese stingherită, neștiind cum să i se adreseze. Toate problemele erau noi pentru ea, mai ales că nu făcea parte din această comunitate protestantă. Cu timpul reușise să treacă peste toate obstacolele, cu excepția adunării de seară care-i trezea o teamă nejustificată. Practic, după desfășurarea slujbei, pastorul și comitetul parohiei dezbăteau toate problemele apărute, căutând să

le rezolve cât mai bine. Adunarea de seară era momentul cel mai important.

— Ai încredere în mine, zise pastorul. Dacă nimeni nu aduce vreo soluție, voi pune la dispoziție garajul parohiei și voi înălța o magazie cu mâinile mele.

Zâmbetul care înflori în colțul gurii lui Ruth era o răsplată binevenită. Michael era bucuros că reușise să-și înceapă ziua cu o faptă bună și, după ce Ruth ieși din cameră, el se întoarse la hârtiile de pe birou.

Reverendul examină planul organizării unui picnic de către tinerii din parohie, cu ocazia Zilei Îndrăgostiților, propunerea organistului de a cânta câteva imnuri religioase la slujba de duminică, și o notă telefonică referitoare la familia Westcliffe care se întorsese în oraș de la New York. Domnul Westcliffe o anunțase pe Ruth că nu venise la biserică, deoarece Renee, soția lui, nu se putea deplasa, fiind bolnavă.

Michael sună imediat și fixă o oră pentru a-i vizita.

La un moment dat, auzi glasul lui Tory din biroul alăturat. Ce discuta fiica lui cu Ruth? Imediat, pastorul se ridică de pe scaun și deschise ușa, curios să afle dacă fetița sa se simte mai bine.

Tory, așezată pe un scaun, îmbrăcată în jeanși și tricou, o ajuta pe Ruth să pregătească textele religioase pentru slujba de duminică.

— Tory, cum te simți?

— Bine, tată. M-am plictisit să stau singură în casă. De ce nu ne-am abonat la televiziunea prin cablu? Acum m-aș fi uitat la MTV. Îmi place la nebunie muzica.

— Ți-am explicat de atâtea ori că nu sunt de acord să-ți pierzi timpul la televizor.

Tory se foi pe scaun.

— Am vrut să fiu sigură că nu te-ai răzgândit.

— Nu mi-am schimbat părerea, draga mea. Te doare ceva?

— Nu, tată. Ruth m-a sfătuit să trag un pui de somn.

După ce termin de copiat textele, mă întorc în camera mea.

Pe moment, reverendul rămase surprins. Încă de la vârsta de trei ani, Tory nu dormise niciodată în timpul zilei, nici chiar atunci când fusese bolnavă. Ce se întâmplase cu fiica lui?

Înainte de a o întreba ce simptome are, ușa se deschise și Charlene Bowers își făcu apariția, ținând în mâini un trandafir roșu într-o vază de sticlă.

— Bună dimineața la toată lumea, zise ea veselă, punându-l pe biroul lui Ruth.

Ruth exclamă uimită:

— Pentru cine este floarea?

— Pentru tine, zise Charlene. Să nu mă întrebi cine a comandat-o. Este secret.

Ruth desfăcu panglica și scoase bilețelul, citind:

— „Din partea unui admirator”.

Pastorul se uită la Tory și observă că fetița zâmbește, apoi remarcă stânjeneala Charlenei. Ruth era surprinsă, curioasă și încântată. Blândețea de pe chipul secretarei îl făcu să simtă o împunsătură în dreptul inimii.

Ruth mângâie cu degetele o petală catifelată.

— Ce frumos e, zise ea încet. N-am primit până acum un trandafir atât de drăguț.

Tory remarcă cu un glas subțire:

— Am crezut că balerinele primesc multe flori.

— După spectacol, cabina mea era plină de ele, dar azi e prima dată când cineva mi-a trimis un trandafir, însă cu un anumit scop.

— N-aș zice că dăruirea unei flori ascunde un mesaj atunci când cel care a trimis-o își păstrează anonimatul, fu de părere Charlene.

Tory protestă:

— Cred că este un gest romantic.

— Charlene, poți să-mi spui cine a cumpărat floarea? o rugă Ruth.

Doamna Bowers clătină din cap.

— Am făcut o promisiune și trebuie s-o respect. Nu-ți face griji din pricina cumpărătorului.

Ruth atinse ușor trandafirul, murmurând:

— Este atât de frumos.

Michael era înduioșat de emoția secretarei și simțea nevoia să își exprime bucuria că există oameni tandri pe lume.

Tory nu-l lăsă să deschidă gura, fiindcă se grăbi să-l întrebe:

— Tată, putem să luăm cina cu Ruth? Ea trebuie să se întoarcă la șapte pentru adunarea de seară.

În alte împrejurări, Michael ar fi certat-o pentru îndrăzneala de a-i propune în public s-o invite pe secretara lui la masă, dar de data aceasta răspunse, uitându-se la trandafir:

— Firește, draga mea. Cred că este o idee formidabilă. Ce părere ai, Ruth?

Ruth stătu în cumpănă câteva clipe și Michael avea impresia că inima îi bate ca atunci când trebuia să urce treptele scării de la bancă. Secretara se uită la Charlene care o încuraja făcându-i cu ochiul.

— Îmi va face plăcere să iau cina cu voi.

Tory jubila, bătând din palme, iar Michael o sărută pe obraji pe Charlene Bowers.

*

* *

— Domnișoară, se adresă Michael fiicei sale, nu ai procedat bine, întrebându-mă dacă Ruth poate să ia cina cu noi. Dacă ea ar fi avut alt program? M-ai pus într-o situație dificilă.

Cei doi se aflau în bucătărie, pregătind carnea de vită pentru masa de seară. Tory spăla ciupercile pentru garnitură iar tatăl ei le tăia în felii mici.

— Nu mi-am dat seama ce fac, se scuză fetița. Mă

simțeam rău.

— Apropo, bine că mi-ai adus aminte. Sunt convins că te-ai prefăcut azi-dimineață.

Tory îl privi cu coada ochiului.

— Vrei să spui că te-am mințit?

— Toată ziua m-am gândit la posibilitatea aceasta.

— Am avut febră! protestă Tory. Nu te-ai uitat la termometru?

Michael se opri din tăiat, conștient că fiica sa îi scapă de sub control. Acest gând îl descumpăni. Tory ajunsese la vârsta critică și el nu putea s-o mai țină în frâu. Ah, numai bunul Dumnezeu ar putea să-l ajute!

— Nu mi-a plăcut că m-ai forțat s-o invit pe Ruth la cină, susținu el nemulțumit.

„Mincinosule!” îi șopti un glas la ureche.

— Ți-am explicat, zise Michael cu voce tare, că nu vreau să o pun pe Ruth într-o situație jenantă.

— Ruth nu s-a supărat, tată. Am întrebat-o și mi-a spus că-i face plăcere să mâncăm împreună. Nu este vorba de o cină oficială.

Michael recunoscu în sinea sa că fetița avea dreptate, dar nu avea chef să recunoască.

— Sunt șeful ei, Tory. Te rog, pe viitor, să fii mai cuminte.

— Oh, ești prea exagerat, tată. Toată lumea știe că patronii obișnuiesc să ia masa în oraș cu angajații lor.

— De unde ai aflat tu care sunt relațiile dintre șefi și angajați?

Tory îi întinse o farfurie cu ciuperci spălate și spuse pe un ton nevinovat:

— De la tine, tată. Adunarea de seară este un prilej pentru enoriași de a te invita la cină. Dacă nu le-ar face plăcere să te primească în casele lor, ai fi obligat să-ți cauți altă slujbă.

— Este o diferență. Eu sunt pastor și trebuie să fiu apropiat de enoriași.

Tory făcu o mutră bosumflată.

— Dacă sunt și eu la masă, nu văd nici o primejdie.

Doamne, ajută-mă! se rugă Michael în gând. *Nu numai că fiica mea este încăpățânată, dar este și prea isteață pentru vârsta ei. Ce argumente să-i dau pentru a o face să înțeleagă că greșește?*

— Acestea sunt toate ciupercile, zise Tory întinzându-i farfuria. Voi pregăti prăjiturile.

Michael se uită lung la fata sa, care era harnică și pricepută. *Ce pot să fac?* își zise el. *Mai bine o las în pace. Va trebui totuși să o refuz dacă mai încearcă să-și impună punctul de vedere. De fapt, Tory este un copil. Ce dorințe poate să aibă? Nu poate face nimic fără mine.*

Tăind ultimele ciuperci, pastorul își spuse că totul se datorase trandafirului primit de Ruth. Dacă n-ar fi fost gelos pe cel care-i făcuse acest cadou, nu s-ar fi gândit să accepte rugămintea lui Tory.

Oricum, nu avea nici un motiv de gelozie. Absolut nici unul.

Capitolul 3

Ruth Ardmore sosi în casa pastorului la șase fix. Michael fixase această oră, gândindu-se că la șapte va avea loc adunarea de seară, astfel că Tory va putea spăla vasele în timp ce el se va duce la biserică. Îi era puțin teamă că fiica sa ar fi putut să stea la taclale cu celelalte fete din parohie, lăudându-se cu musafira ei de la cină.

Tory insistase ca farfuriile să fie din cel mai fin porțelan și tatăl ei nu se opusese, pentru a evita o altă dispută. Fetița era inteligentă și-i plăcea să-l contrazică. Era mai bine să lase lucrurile așa cum sunt. Dacă ar fi mai aspru, ar putea s-o supere pe Tory și Michael ar fi dat orice ca s-o știe fericită.

Tory se întrecu pe sine și în afară de cele mai bune farfurii, împodobi masa cu lumânări și cu flori ce pluteau într-un vas de cristal, pe jumătate umplut cu apă.

Michael se uită admirativ la fiica sa care părea mai în vârstă cu zece ani. Nu bănuise niciodată că este atât de talentată.

Pastorul se întrebă dacă reușise s-o cunoască bine pe această fată dezghețată și plină de inițiative.

Ea se prefăcu ocupată cu aranjatul paharelor, obligându-l pe tatăl său să se ducă la ușă pentru a o primi pe Ruth. Michael se gândise că Tory trebuia să facă oficiul de gazdă, fiindcă ea avusese ideea s-o invite la masă pe tânăra secretară.

Trăise prea mult singur, altfel nu-și putea explica emoția care-l cuprinse când degetele sale atinseră mătasea bluzei, ajutând-o să-și scoată jacheta. Era ciudat că o femeie cu

ochi căprui avea o asemenea influență asupra stăpânirii de sine cu care se mândrea reverendul.

— Unde este Tory? îl întrebă Ruth, de parcă venise în vizită la fetiță.

Michael își aminti că fiica sa avusese ideea de a-i propune secretarei să ia masa împreună, fiind firesc deci ca aceasta să se intereseze de Tory.

— În bucătărie. Ia loc la masă. Peste câteva minute, vom servi mâncarea.

Pastorul își spuse că trebuie să fie calm. Nervozitatea de care dădea dovadă nu era un semn bun.

— Mulțumesc, zise Ruth apropiindu-se de masa din sufragerie. Cine a avut ideea cu lumânările?

— Tory a fost de părere că un oaspete deosebit merită un aranjament special, spuse Michael în timp ce punea jacheta în cuierul din hol. A pus cele mai scumpe tacâmuri.

— Tory este o ființă deosebită.

— În acest caz, suntem cu toții niște oameni deosebiți, susținu Michael.

Dându-și seama că-l luase gura pe dinainte, pastorul se scuză și se duse la bucătărie. Abia când o văzu pe Tory, își aduse aminte că fusese nepoliticos cu Ruth, lăsând-o să se așeze singură pe scaun. Ar fi trebuit să-i arate ce loc îi fusese rezervat și să-i tragă scaunul.

Michael făcu o strâmbătură și fiica lui îl întrebă îngrijorată, în timp ce punea fripturile de vită în castronul cu sos:

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Nimic. Am lăsat-o singură pe Ruth. Du-te și ține-i companie până aduc friptura.

— Nu te deranja. Mă descurc și fără tine.

Michael se încruntă și zise pe un ton sever:

— Uite ce e, domnișoară. Trebuie să ai grijă de musafiră. Tu ai invitat-o, așa că fă bine și du-te în sufragerie. Mă ocup eu de mâncare.

— Dar...

— Nici un dar. Este timpul să mă asculți.

Tory făcu o mutră supărată, dar puse lingura pe masă și-și scoase șorțul de bucătărie, apoi se îndreptă resemnată spre sufragerie.

Michael luă loc pe un scaun, trăgându-și sufletul. Erau singurele momente de liniște din acea zi. Din cealaltă cameră se auzeau râsete. Ruth și Tory se înțelegeau de minune.

„Oare ce-i spune fiica mea lui Ruth?” se întrebă pastorul. „Precis că o avertizează că sunt puțin nervos, deoarece n-am mai primit în casă altă femeie de la moartea soției mele. Oh, ce mă fac cu copila asta?” exclamă Michael, recunoscând că este emoționat. Dusese o existență retrasă și se dedicase creșterii lui Tory, fără să se gândească să-și refacă viața.

Brusc își aminti că trebuie să ducă mâncarea în sufragerie. Din clipă în clipă, Tory putea reveni să-l întrebe dacă are nevoie de ajutor. Firește că putea să se descurce singur. Gândul că o fetiță este mai pricepută decât el îl făcu să se grăbească.

Michael acoperi fripturile, scoase salata din frigider și cu tava în mâini păși pe covorul moale din sufragerie.

Tory tocmai îi spunea musafirei sale:

— Mi-ar plăcea să am un cățeluș, dar tata nu este de acord cu mine, deoarece nu este bine să lași un cățel singur în casă.

Oh, Doamne! zise Michael în sinea lui, iar va trebui să cedez!

— Mă iei drept Gingis Han? o întrebă el pe Tory, în timp ce așeza tava pe masă. Unde sunt chibriturile?

— Aici, tată, răspunse fetița, întinzându-i o cutie.

— Mulțumesc, spuse pastorul, aprinzând lumânările.

— N-am făcut decât să fiu de acord cu Ruth. Ea mi-a mărturisit că-și dorește un cățel, dar că serviciul o împiedică să aibă grijă de el.

— Bine, draga mea, se îmbună Michael, luând loc pe

scaun. Să ne rugăm mai întâi.

Ruth și Tory își plecară capetele și pastorul avu impresia că Evelyn se reîntorsese printre ei. Când luau masa, Tory și mama ei se rugau la fel și Michael avu o strângere de inimă, în timp ce murmură textul de mulțumire adresat lui Dumnezeu.

Tory întreținea conversația, bucuroasă că Ruth o ascultă cu atenție.

— Nu-mi plac adunările de seară, zise fetița, fiindcă trebuie să pregătesc cafelele și prăjiturile pentru enoriași. Cel puțin nu rămân la discuții. Cred că m-aș plictisi să-i aud pe credincioși certându-se între ei.

— Adunările de seară sunt ca atacurile vulturilor, declară Ruth, bătându-se imediat cu mâna peste gură... Mă scuzați, dacă m-am exprimat greșit.

Tory izbucni în hohote de râs și Michael zâmbi fără voia lui.

— De ce te-ai gândit la aceste păsări de pradă? se interesă el.

Obrajii lui Ruth deveniseră stacojii.

— Am exagerat, dar... am văzut la televizor cum se aruncă vulturii asupra prăzii. La fel și enoriașii: îl bombardează pe cel care are cutezanța să-i înfrunte cu întrebări, până când nefericitul își cere iertare. Cu greu cad de acord credincioșii asupra unei probleme de interes comun. Le place să flecărească.

Tory chicotea amuzată, iar Michael își ascunse surâsul, mărturisind:

— Eu nu-mi permit să am vreo părere în această privință.

— Firește că nu puteți, fu de acord Ruth. Vă rog să mă iertați pentru îndrăzneala mea. Nu trebuia să fac această comparație caraghioasă.

Întorcându-se către Tory, secretara o rugă:

— Să nu spui nimănui. Îmi promiți că vei fi tăcută ca un pește?

— Bineînțeles că-mi voi ține gura. Nu vreau să-ți pierzi postul.

Tory își reaminti de vorbele lui Ruth și nu putu să se abțină.

— Vulturi! râse ea. Tată, așa sunt enoriașii când discută!

Michael simți că este timpul să intervină pentru a pune lucrurile la punct.

— Cei care vin la adunarea de seară, sunt cei care se ocupă de treburile bisericii și de colectarea de fonduri. Ei lucrează cu bani și trebuie să fie foarte prudenți...

— Este de la sine înțeles că banii au o importanță majoră, zise Ruth, uitându-se la Tory care nu se mai stăpâni și pufni în râs.

Secretarei nu-i trebui alt imbold și chicoti fericită.

Michael se uită la ele, pizmuindu-le pentru starea lor de euforie. Ce n-ar fi dat să fie la fel de nepăsător și de copilăros. Ce motiv avea să fie morocănos? Ziua fusese tensionată și el trecuse prin tot felul de emoții: invidie, gelozie, teamă și dorință... Se afla în pragul unei crize nervoase?

— Friptura este delicioasă, zise Ruth.

— Tata a făcut-o, susținu Tory. Este un bucătar priceput, în timpul liber.

— Nimeni în afară de Tory nu pregătește o pizza mai gustoasă. Aluatul este secretul ei, zise Michael.

— Reclama este sufletul comerțului, declară Ruth, dar mărturisesc sincer că sunt impresionată.

Adresându-se lui Tory, ea adăugă surâzând: Nu mă pricep să fac aluatul.

— Nu îndrăznesc să fac prăjituri, de teamă că nu-mi va reuși coca.

— Este, într-adevăr, greu să știi cum să prepari un aluat de calitate. Prietenele mamei mele mi-au arătat cum să procedez și m-au învățat câteva secrete. Când fac prăjituri sau pizza mă străduiesc, în primul rând, să-mi reușească aluatul. Te voi învăța și pe tine, dacă vrei.

— Nu, mulțumesc, zise Ruth. Îmi place să gătesc, dar nu mă încumet să pregătesc aluatul.

Michael înțelese că secretara încerca să scape de insistențele fetiței, dar știa că refuzul politicos nu însemna o piedică pentru Tory care era perseverentă și încăpățânată. Era inutil să-i spună lui Ruth că nu câștigă nimic dacă o contrazice pe fata lui.

— Îți voi arăta cum să prepari coca, continuă Tory ca și cum n-ar fi auzit cuvintele lui Ruth. Vei vedea ce simplu este.

Secretara cedă și acceptă ajutorul fetiței.

— Bine, draga mea, m-am convins. Vino sâmbătă la mine și arată-mi ce trebuie să fac. Scrie-mi pe un bilet ce trebuie să cumpăr. Întorcându-se spre Michael, Ruth îl întrebă:

— Îi permiteți lui Tory să-mi facă o vizită?

— Cu multă plăcere, zise reverendul care nu se îndoia de influența bună pe care o avea Ruth asupra fiicei lui.

Chiar dacă fusese balerină, nu avea nimic să-i reproșeze secretarei. În ultimele șase luni aceasta se purtase ireproșabil și pastorul îi aprecia calitățile și conștiinciozitatea.

— Eu îți voi arăta cum să faci pizza și prăjituri, spuse Tory, iar tu îmi vei da lecții de balet.

Michael remarcă expresia vioaie din ochii fetei sale și rămase surprins de interesul pe care Tory îl manifestase față de balet. Anul trecut refuzase să facă un curs de gimnastică și iată că acum dorea să învețe să danseze. Ce se întâmpla cu ea?

Pastorul se uită la Ruth și observă o umbră de regret pe chipul ei. Îi părea rău fără îndoială că fusese obligată să renunțe la cariera ei artistică.

— Tory, nu cred că Ruth vrea să...

Michael se întrerupse, pentru că nu voia să se bage în viața secretarei. Tot ce ținea de problemele ei personale o privea numai pe aceasta.

— Îți voi arăta cu plăcere ceea ce știu, zise Ruth, dar nu

sunt profesoară de balet. Dacă vrei să te antrenezi serios, trebuie, draga mea, să te duci la o școală de balet!

Tory flutură o mână în semn de protest.

— Nu mă gândesc să devin balerină, vreau numai să știu să dansez.

— În cazul acesta, ne vom înțelege bine, zâmbi Ruth. În fiecare dimineață fac exerciții de întreținere, dar nu mai am îndemânarea de odinioară.

— Ai renunțat ușor la cariera artistică? se interesă Tory.

— A fost unul din cele mai dificile momente din viața mea.

— De ce n-ai continuat să dansezi?

Michael ar fi vrut s-o pună la punct pe fiica sa, dar era curios și el să afle motivele care o îndemnaseră pe Ruth să se retragă de pe scenă, astfel că nu spuse nimic.

Ruth afirmă după o clipă de gândire:

— Baletul este foarte obositor. Ai făcut gimnastică, nu?

Tory dădu din cap și răspunse:

— Da, dar nu atât de mult cât trebuie. Într-adevăr, sportul te obosește.

— Baletul cere multă muncă. Poate că vei fi surprinsă, dar un dansator este terminat la treizeci de ani. Aș fi putut să evoluez pe scenă vreo doi-trei ani, dar am suferit câteva accidente la gleznă, care m-au făcut să renunț la dans. Colegii mei mai tineri îmi reproșau că nu pot să țin pasul cu ei și am considerat că este mai bine să mă retrag.

Michael observă că Ruth devenise tristă.

— Așa e viața, adăugă secretara. Am îmbătrânit și am făcut loc celor tineri.

— Ești încă tânără! protestă Tory.

— Ai dreptate, draga mea, și de aceea m-am hotărât să-mi continuu studiile.

Michael o întrerupse, surprins de hotărârea lui Ruth:

— Vrei să-ți dai demisia?

Ruth surâse și-i explică:

— Nici vorbă de așa ceva. Voi urma cursurile serale.

Dacă sunteți mulțumit de serviciile mele, vă rog să-mi acordați o zi liberă pentru a merge la școală.

— Să-mi comunici când ai cursuri, o rugă pastorul, răsuflând ușurat.

De ce era bucuros că Ruth nu-l părăsește? În definitiv era doar o secretară, fără să se deosebească de alte femei care făceau aceeași meserie.

Când cina se termină, Tory se ridică de pe scaun și spuse:

— Eu voi spăla vasele. Tată, rămâi cu Ruth până începe adunarea de seara.

Michael se uită la Ruth, întrebându-se ce ar putea discuta cu ea. Secretara era la fel de stingheră ca el. În alte împrejurări, ar fi lăudat talentul fiicei sale de a stabili relații prietenești cu cei din jur, dar acum nu putea aborda acest subiect cu Ruth, sperând ca musafira să nu-și fi dat seama de manevrele fetiței de a-i lăsa singuri.

Până la urmă, pastorul își zise că tot Tory era cel mai bun subiect de conversație.

— Sper că nu ești supărată că fetița mea ți-a cerut câteva lecții de balet.

Secretara avea aceeași privire tristă când trebuia să vorbească despre balet.

— Sunt bucuroasă s-o învăț pe Tory să danseze. Îmi pare rău că nu pot să-mi continuu cariera artistică. Am vrut să uit tot ce are legătură cu baletul și am ratat ocazia să devin profesoară. Am fost lașă, nu-i așa?

Michael clătină din cap și spuse cu blândețe:

— Când pierzi ceva la care ții mult, suferi enorm. Toți ne amintim cu părere de rău clipele fericite.

— Nu m-am retras din trupa de balet decât după o matură chibzuință. Aș fi putut să mai dansez câțiva ani, dar am vrut să ies cu fruntea sus de pe scenă.

— Regreți că ai luat hotărârea de a renunța la balet? o întrebă Michael.

— Poate că te va surprinde răspunsul minunat așa cum

sunt. Baletul m-a obsedat de când aveam patru ani și acum îmi dau seama că nu mi-am trăit viața așa cum aș fi vrut. M-am lipsit de multe lucruri pentru a mă realiza ca artistă.

Michael era curios să afle la ce renunțase Ruth dar bunul simț îl opri să fie indiscret. La urma urmei, nu era treaba lui să se intereseze de viața particulară a secretarei sale.

Soneria de la intrare țârâi de mai multe ori. Sosise primul membru din comitetul parohial; Jim Curts era un om de afaceri jovial și avea în jur de cincizeci de ani. Era chel și avea o față rotundă. Jim purta o salopetă pătată de var.

— Bună seara. Vă rog să mă iertați pentru ținuta mea, dar Julie m-a rugat să zugrăvesc casa. Mi-am luat o zi liberă și abia acum am terminat. Ruth, te-ai acomodat cu clima din Florida?

Soneria se auzi din nou. De data aceasta, musafirul era Marvin Bridges, un contabil priceput care avea șaizeci de ani, dar părea mai tânăr căci era slab și înalt. După ce dădu mâna cu Michael, Marvin îi salută pe ceilalți și se așeză în capul mesei.

Următorii oaspeți fură Ned și Bill Pierce, doi gemeni de vreo patruzeci de ani care făceau parte din comitetul parohial datorită donațiilor substanțiale acordate bisericii. Frații Pierce erau proprietarii unui lanț de restaurante și erau generoși când era vorba de a sprijini inițiativele pastorului de ajutorare a enoriașilor săraci.

După ei intră Mitch Dunn, un ofițer în rezervă care nu avea o contribuție mare din punct de vedere financiar, dar era extrem de săritor când cineva avea nevoie de ajutor.

Cel mai bătrân membru al comitetului era Jed Weathers, având peste șaptezeci de ani. Era unul din fondatorii bisericii și singurul, din cei cinci, în viață. Michael îl salută respectuos, dorind să-i câștige bunăvoința. Jed era cel care avea ultimul cuvânt în toate chestiunile legate de viața comunității. Pastorul știa că Weathers se va împotrivi

inițiativei lui Ruth de strângere a mobilei pentru cei săraci, deoarece era un tip de modă veche și nu era de acord cu proiectele ce nu porneau de la el.

Tory aduse o tavă cu prăjituri și-i întrebă pe cei prezenți dacă vor cafea, așa cum făcea în fiecare marți seara, când se întrunea comitetul.

Bill Pierce se miră cât de mare crescuse Tory în ultima vreme și ceilalți membri îl aprobară zgomotos, deși Michael avea bănuiala că dacă fiica sa s-ar fi înălțat așa de repede cum susțineau enoriașii, ea ar fi fost lungă cât un stâlp de telegraf.

După câteva minute fetița reveni cu tava cu cafea și se scuză că trebuie să-și facă lecțiile. Michael era liniștit că Tory se simte bine și-i ură noapte bună.

Comitetul începu să examineze problemele bisericii; nici unul dintre membri nu se opuse proiectelor discutate anterior. Se părea că fiecare vrea să se întoarcă repede acasă. Ruth lua notițe și totul decurgea normal. Michael era uimit de atmosfera pașnică din încăpere, dar știa că acest lucru nu va dura prea mult.

— Am rezolvat toate problemele, zise Jed Weathers bucuros. Mai aveți altceva de spus?

— Da, se grăbi Michael să ia cuvântul.

Toate capetele se întoarseră spre el.

— Știți că Ruth a făcut propunerea ca biserica să strângă mobilier pentru familiile nevoiașe din parohie. Concret, noi punem la dispoziția lor mobilele pe care le vor dona cei care nu mai au nevoie de ele. Vă reamintiți că în urma cu două săptămâni v-am prezentat anunțul pe care l-am publicat în buletinul oficial al parohiei în legătură cu donația de mobilă.

Michael se uită la Jed Weathers și observă că acesta se încruntase, semn că nu era de acord cu inițiativa lui Ruth. Pastorul făcu o pauză, apoi continuă:

— Răspunsul enoriașilor a fost favorabil. Avem oferte de donații cu paturi, fotolii și canapele. Se pare că programul

nostru de ajutorare a celor mai săraci din parohie se va bucura de succes. Sunt mulți credincioși care trec printr-o perioadă dificilă. De exemplu, copiii familiei Butler dorm pe jos pe o saltea, iar soții Kerr nu au decât niște scaune. Bob Kerr este șomer și și-a vândut tot ce a agonisit în ultimii ani. Sunt mulți ca el în comunitatea noastră. Să nu-i uităm pe tinerii care și-au întemeiat de curând un cămin. Toți aceștia vor fi bucuroși să folosească mobilele donate, până vor fi în stare să-și cumpere altele noi.

Membrii comitetului încuviințară în tăcere, cu excepția lui Jed Weathers care dădea impresia că înghițise o băutură amară.

— M-am gândit, adăugă Michael pe un ton grav, că putem depozita mobila într-una din camerele casei parohiale. La nevoie voi pune la dispoziție și garajul meu, dar este necesar să construim și o magazie unde...

Jed îl întrerupse, nerăbdător să-și expună punctul de vedere:

— Nu văd de ce trebuie să cheltuim bani pentru o magazie. Donatorii pot să trimită mobila direct la cei nevoiași.

— Cheltuielile inițiale par exagerate, dar magazia va putea satisface cerințele donatorilor. Vreau să vă reamintesc faptul că mobilele vor fi împrumutate de cei nevoiași, cel mult o săptămână sau două, după care obiectele revin parohiei. Unde să le ținem?

— Cred că este o exagerare, zise Jed. Sunteți convinși că enoriașii vor putea suporta costul magaziei?

— Le-am cerut credincioșilor să fie generoși cu familiile sărace. Este vorba de un act de caritate și nu de o obligație.

— Nu avem bani pentru depozit! susținu Weathers pe un ton categoric.

— În cazul acesta, voi construi eu magazia.

Jed se încruntă și protestă:

— Ai nevoie de aprobarea comitetului pentru a înălța un

depozit lângă biserică.

Michael se uită la ceilalți participanți la adunare, și nu văzu dezaprobare pe chipurile lor.

— Socot că membrii comitetului nu se vor opune proiectului dacă voi obține materialele de construcție din donații. Sunt sigur că voi fi sponsorizat de cei care fac afaceri imobiliare.

Ned Pierce se oferi primul să-l ajute pe pastor.

— Bill și cu mine ne însărcinăm cu procurarea materialelor, Michael. Îți dorim succes. Sunt mulți enoriași care îți vor sări în ajutor.

— Mulțumesc, Ned. Nu am de gând să ridic o magazie mare.

— Fă-o cât mai încăpătoare, îl încurajă Bill, altfel vom fi nevoiți să înălțăm alta peste un an. Dacă nu se poate construi nimic lângă biserică, îți oferim un teren lângă ferma lui Clayborn. Am vrut să ridicăm acolo un restaurant, dar ne-am dat seama că este departe de șosea. Vom putea lăsa neatins terenul bisericii, adăugă Bill privindu-l pe Jed în ochi.

Michael observă că Ruth este bucuroasă.

— Dacă avem terenul și materialele, zise pastorul, nu ne rămâne decât să întocmim planurile construcției. Cine se poate ocupa de ele?

— Sunt mulți voluntari care vor fi bucuroși să-ți dea o mână de ajutor, zise Mitch Dunn. Poți conta pe mine.

— Mulțumesc.

— Nu vă grăbiți, interveni Jed. Cu ce veți plăti aprobarea de construcție și asigurarea?

— Voi vorbi cu enoriașii, declară Michael, convins că va găsi înțelegere printre membrii comunității.

Marvin Bridges îl aprobă imediat:

— Este o idee minunată.

— Ruth s-a gândit să ne adresăm membrilor parohiei, zise reverendul, observând că secretara se îmbujorase la chip.

Marvin îi adresă un zâmbet lui Ruth.

— Voi achita eu aprobarea de construcție, iar asigurarea va fi plătită de către parohie. Nu cred că este cineva care se va opune acestei inițiative.

Jed era galben la față de parcă ar fi fost bolnav de icter.

— Cine va suporta salariul magazionerului? Va trebui să angajăm un om care să aibă grijă de mobilier. Îl vei plăti tu, Marv? Sau tu, Ned?

— Mă voi ocupa eu de magazie, se băgă în discuție Ruth. În timpul liber, voi lucra la depozitul de mobilă.

Jed replică pe un ton sever:

— Nu faci parte din parohia noastră.

— Ce importanță are că nu sunt metodist'? ripostă Ruth. Creștinii se ajută între ei, nu-i așa? Pentru a vă liniști, aflați că am de gând să devin. Biserica metodistă este una din cele mai calde și mai frățești comunități religioase.

Ce mai ai de spus, frățioare? își zise Michael în sinea sa, gândindu-se la Jed.

— Te voi ajuta și eu, se auzi vocea lui Tory.

Pastorul își întoarse capul și o zări pe fiica sa în pragul ușii.

— Sunt destul de mare pentru a munci, susținu Tory. Am depășit vârsta când mă jucam cu păpușile.

Michael era mândru de fiica sa care dovedea tuturor că este inimoasă.

Tory se apropie de masa din sufragerie și declară:

— Știu că nu sunteți de acord cu ideea lui Ruth, domnule Weathers. Eu găsesc că este foarte bună. Sunt sigură că vor fi și alți tineri care o vor sprijini pe Ruth.

— Ceea ce contează acum, interveni pastorul, este să ajutăm familiile sărace. Aceasta este obligația noastră. E trist când copiii se culcă pe saltea sau când alții nu au nici o mobilă în casă.

— Biserica noastră a făcut întotdeauna acte caritabile, zise Jed.

— Trebuie să facem mai mult pentru cei nevoiași, îi

reaminti Michael. Pachetele cu mâncare, pe care le distribuim de două sau trei ori pe an, nu sunt suficiente. Vreau să înființăm un serviciu de ajutorare a celor săraci. Dacă le oferim zilnic hrană vom dovedi că suntem într-adevăr buni creștini.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Jed exasperat. Va trebui să avem grijă de toți bețivii și trântorii din localitate!

Jim Curts își drese glasul și remarcă:

— Jed, nu uita că toți suntem creștini. Mulți dintre noi vor să-i ajute mai des pe semenii lor, dar nu știm cum se procedează. Pastorul nostru și Ruth ne-au prezentat câteva proiecte interesante.

— La următoarea adunare, ne vom îmbrățișa și ne vom săruta ca între frați, comentă Jed supărat.

— Ceea ce doresc, precizează Michael, este să facem mai mult pentru comunitatea noastră. Ne-am preocupat în special de nevoile spirituale, uitând de cele trupești. Mulțumită Domnului, am văzut cum comunitatea noastră a sporit de la câțiva membri care se adunau într-o casă, la câteva sute. Este timpul să ne asumăm mai multe responsabilități. Dacă fiecare dintre enoriași ar aduce în fiecare duminică numai două conserve și tot am avea cu ce să hrănim familiile sărace.

Mitch Dunn îl aprobă pe pastor, afirmând:

— Desigur că vom putea să-l sprijinim pe Michael. Chiar eu, care nu sunt bogat, voi aduce alimente. În privința mobilelor mă ofer să le transport la magazie și la cei care vor avea nevoie de ele.

Jed nu renunță ușor la punctul său de vedere, deși vedea că membrii comitetului sunt de partea reverendului.

— Mitch, mă bucur că te-ai oferit să cari mobila, numai că nu vreau să vii sâmbătă dimineața la mine, plângându-te că ești singurul care a venit la biserică pentru transportul unei canapele. Oamenii promit, dar nu-și respectă cuvântul.

De obicei, Michael îl menaja pe Weathers, însă de data asta consideră că este cazul să intervină.

— Îmi pare rău, Jed, dar nu pot fi de acord cu tine. Unii oameni sunt neserioși, dar cei mai mulți sunt demni de încredere. Sunt sigur că vom găsi voluntari printre enoriași pentru a sprijini inițiativele noastre. Duminică mă voi adresa comunității și vom vedea ce șanse au proiectele pe care vi le-am prezentat.

Jed nu mai avu nimic de comentat și adunarea luă sfârșit.

*
* *

După plecarea membrilor din comitet, Michael rămase singur cu Ruth care se uita sfioasă la el. Pastorul era mulțumit că Tory se retrăsese în camera ei, scutindu-l de alte întrebări indiscrete.

— Voiam să vă mulțumesc pentru felul cum v-ați descurcat cu Jed Weathers, zise secretara.

Michael spuse cu modestie:

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Trebuie să luptăm pentru realizarea proiectului tău. Mă gândesc că în ultima vreme, comunitatea s-a ocupat mai mult de atragerea de noi membri, uitând că sunt unii care au nevoie de sprijin. N-am ajuns la un număr mare de enoriași, dar trebuie să fim uniți și la bine și la rău.

— Cel care dăruiește, primește.

— Așa e, și cel care întinde o mână semenului său este răsplătit de Dumnezeu.

Ruth zâmbi și murmură:

— Acum trebuie să plec. Mulțumesc pentru cină. A fost minunată.

— Te conduc până la mașină.

Nopțile în Florida erau răcoroase, dar plăcute.

Ramurile palmierilor din fața bisericii erau legănate de

briză, iar cerul era senin. Stelele străluceau și luna scălda peisajul cu raze argintii.

— Prietenul tău ți-a trimis trandafirul? se interesă Michael curios.

— Nu am nici un prieten, recunoscu Ruth surâzând.

— Mi-e greu să cred că ești singură.

— Este adevărat, declară secretara. Nu am răbdarea să întrețin o relație de prietenie.

— Răbdare? se miră Michael.

Ruth se opri în dreptul mașinii și se întoarse către reverend.

— De mult mi-am dat seama că puțini bărbați merită efortul de a mă apropia de ei. În prezent, sunt ocupată și nu mă interesează nici un bărbat.

Michael se întrebă ce secrete ascund ochii ei mari și frumoși.

— Ai fost dezamăgită în iubire? o întrebă el, cu toate că nu ar fi trebuit să se amestece în viața ei particulară.

În calitate de pastor putea să fie mai indiscret, căci misiunea lui era să afle necazurile enoriașilor și să le aline durerile.

— Da. De mai multe ori, mărturisi Ruth clătinând din cap, de parcă ar fi vrut să-i dea uitării pe cei ce o făcuseră să sufere. Bărbații sunt egoiști. Vreau și eu să mă gândesc în primul rând la mine. Trebuie să-mi găsesc un drum în viață și pe urmă voi putea să mă uit la bărbați.

— Ai întâlnit un bărbat rău? insistă Michael.

— Nu, dar nu se gândea decât la persoana lui.

Ruth deschise portiera și se urcă la volan. Înainte de a porni motorul, ea scoase capul pe geam și spuse:

— Am învățat multe de când lucrez aici. Acum știu că oamenii pot fi generoși. Chiar și bărbații, adăugă Ruth zâmbind.

— Noapte bună, îi ură pastorul.

După ce mașina dispăru la cotitura drumului, Michael mai rămase câteva clipe în curte, uitându-se la stele.

Adierea vântului îi zburlea părul. Oare Evelyn îl considerase egoist?

Soția sa nu se plânsese niciodată de defectele lui, dar Michael își aminti de primii ani de căsnicie, când trecuseră prin momente dificile. Abia se instalaseră la St. George și necazurile nu-i ocoliseră. Avusese Evelyn ceva să-i reproșeze? Din păcate, ea nu se mai afla în viață pentru a-i răspunde la această întrebare.

*
* *

Când se înapoie în casă, Michael o găsi pe Tory în sufragerie, strângând cești̦ile și fața de masă.

— Draga mea, lasă-mă pe mine să fac curățenie.

Fetița se scuză:

— N-am putut să adorm.

Reverendul luă două cești și le puse pe tavă.

— Sunt mândru de tine, tată. Mi-a plăcut că l-ai pus la punct pe Jed Weathers.

— Toți au fost contra lui în această seară, nu numai eu.

Tory râse.

— Am vorbit cu prietenele mele și ele sunt gata să te ajute. Vor să fie utile, dar nu știu ce să facă. Trebuie să ne îndrumi. Suntem încă mici.

— Parcă spuneai că nu mai ești un copil.

Fetița strâmbă din nas.

— Firește că nu mai sunt naivă, dar nu sunt destul de mare pentru a putea lua hotărâri de una singură. Mă bucur că pot să-ți fiu de folos. Mă voi alătura lui Mitch la mutatul mobilei și voi duce mâncare familiilor sărace. Dacă ai nevoie, eu și prietenele mele te vom ajuta să ridici magazia.

— Cu condiția ca mai întâi să vă faceți lecțiile.

— Firește că nu vom neglija școala.

— Este nouă și jumătate. S-a făcut târziu. Du-te la

culcare.

Tory duse tava în bucătărie, apoi îl sărută pe tatăl ei și se retrase în dormitor.

Michael spălă ceștile și farfurioarele, gândindu-se tot timpul la Ruth.

Capitolul 4

Joi, în pauza de prânz, Tory și două din colegele sale merseră la cel mai apropiat magazin pentru a cumpăra cadouri de Ziua Îndrăgostiților. Fetița nu era supărată pe tatăl ei care nu-i urmase exemplul și nu-i oferise nimic lui Ruth. Tory sperase că trandafirul pe care-l primise secretara îl va face gelos și că Michael se va grăbi să-i dea lui Ruth un dar. Oricum, mai era o săptămână până la Ziua Îndrăgostiților. Nici invitația la cină nu părea că-l mișcase pe tatăl ei.

Tory avea răbdare și aștepta sărbătoarea pentru a se convinge de sentimentele tatălui ei față de Ruth.

De opt dolari, fetița cumpără o cutie cu bomboane de ciocolată, legată cu o panglică și o carte poștală pe care o prietenă scrisese: „Din partea unui admirator”. Mesajul îl va face nervos pe tatăl ei, își spuse Tory bucuroasă. Mai avea douăzeci de dolari de rezervă pentru alte cadouri, iar sâmbătă va primi alți cinci ca bani de buzunar.

Încântată de plan, ea le spusese prietenelor sale că de Ziua Îndrăgostiților va cumpăra un buchet de trandafiri pe care i-l va trimite lui Ruth, însoțit de cartea poștală.

De data asta, Charlene nu va mai avea ce obiecta, deoarece era o zi festivă. La urma urmei, nu era treaba doamnei Bowers să știe în ce scop va trimite buchetul.

La despărțire, Tory le puse pe prietenele sale să jure că nu vor destăinui nimănui secretul, dar, imediat ce ajunseră acasă, fetițele le povestiră mamelor lor ce plănuise fiica pastorului. Cele două femei, firi romantice, vorbiră la telefon cu prietenele lor și în curând tot orașul știa ce

pusese Tory la cale.

Charlene Bowers primi un telefon de la cea mai bună prietenă care o informă despre intenția lui Tory și florăreasa se apucă să pregătească un buchet impunător pentru Ruth. Tânăra secretară va fi surprinsă când va găsi biroul plin de flori. Charlene era convinsă că Ruth Ardmore ar putea fi o soție înțelegătoare pentru Michael și o mamă minunată pentru Tory. Nu-i spusese lui Hank în urmă cu o lună că Ruth se potrivea cu Michael? Soțul ei fusese de acord că reverendul trebuie să se recăsătorească.

După școală, Tory așteptă până când tatăl ei ieși în oraș și o rugă pe Ruth să se ducă la biserică pentru a asista la întrunirea tinerilor din parohie.

Profitând că nu era nimeni în cameră, fetița puse cutia și cartea poștală pe biroul secretarei.

Când Michael se întoarse, o găsi pe fiica sa în fotoliu, citind o carte. Zărind cutia și cartea poștală, el o întrebă pe Tory:

— Cine a adus cadoul pentru Ruth?

— Nu știu, nu eram de față, susținu Tory fără să-l privească pe tatăl ei, deoarece acesta avea darul de a ghici când ea mințea. Cred că a fost aceeași persoană care i-a trimis trandafirul.

Cel puțin aceasta nu era o minciună.

— Tot ce se poate, rosti Michael cu o voce spartă.

Tory își ridică privirea, mirată că tatăl ei se încruntase.

— De ce nu citești în camera ta?

— Tată, ești supărat? O aștept pe Ruth să-i dau lista de alimente necesare pentru pizza. Sâmbătă trebuie să fie totul pregătit. Peste o jumătate de oră trebuie să mă întâlnesc cu tinerii la biserică.

— Bine, mormăi Michael, dispărând în biroul lui.

După câteva clipe, reveni și spuse:

— Îi dau eu lista lui Ruth.

— Tăticule! se alintă fetița, vreau să vorbesc cu Ruth. Întâlnirea noastră este fixată pentru sâmbătă. Dacă vrei să

te vezi cu ea, de ce n-o inviți la o plimbare?

— Ești neascultătoare!

— Și tu un nesuferit.

— Te iubesc, draga mea.

— Și eu te iubesc, tată.

Michael o lăsă în pace și Tory se bucură că va avea ocazia să asiste la momentul când Ruth va da cu ochii de flori.

Peste câteva minute, secretara intră în cameră și făcu o mutră mirată.

— A cui este cutia?

Tory dădu din umeri.

— Nu știu.

— Este un dar extraordinar.

Fetița simți că inima îi bate mai tare.

— Ce ai primit?

— Bomboane de ciocolată. Îmi plac la nebunie. Cât am fost dansatoare, n-am putut să mă ating de dulciuri din pricina greutății, dar astăzi mă voi duce acasă și voi mânca atâtea bomboane câte voi vrea.

Michael apăru din nou în pragul ușii, remarcând:

— Ești slabă ca un țâr, Ruth. Nu cred că bomboanele te vor îngrășa.

Secretara citi cartea poștală și se înroși în obraji.

— Ce scrie pe felicitare?

Ruth îi întinse bucata de carton și pastorul exclamă:

— Este cam pueril!

Secretara îi luă cartea poștală și protestă:

— Mie îmi place ce am citit. Tory, vrei o bomboană?

Fetița se ridică din fotoliu, încântată că va gusta din bomboanele de ciocolată care-i plăceau foarte mult. Nu se așteptase ca Ruth să fie atât de generoasă.

Michael se uită nedumerit la secretară.

— Mi-ai mărturisit că nu vrei să ai un prieten.

— Nu mă uit după bărbați, dar admiratorul meu mi-a făcut daruri care m-au impresionat. Cine știe? Dacă voi

mai primi alte cadouri, este posibil să-mi schimb hotărârea.

Pastorul făcu ochii mari, în timp ce fiica sa era mulțumită că el își pierduse calmul.

Ruth desfăcu cutia, invitând-o pe Tory:

— Poți să iei câte bomboane vrei. Nu pot să le mănânc pe toate.

Fetița luă două bomboane, iar tatăl ei una.

— Ce bune sunt, mormăi Tory savurând crema de zmeură din interiorul bomboanei.

Ruth fu de acord cu fetița: bomboanele erau savuroase.

Michael se scuză că are de lucru și se retrase în biroul de alături. Tory nu-l văzuse niciodată atât de nervos. Să-și fi dat seama că ea îi trimisese cutia lui Ruth? Sau era dezamăgit că Ruth se gândește să-și găsească un prieten? Planul ei putea să dea roade, numai dacă va continua să-i facă alte daruri lui Ruth. În felul acesta îl va face gelos pe tatăl ei. Ce cadouri ar fi mai atrăgătoare? Flori sau baloane?

Desigur că baloanele vor avea un efect mai puternic. Cum de nu se gândise mai de mult la ele? Un balon care avea imprimate două cuvinte: „Te iubesc”, va face minuni. Putea adăuga câteva bucăți de turtă dulce în formă de inimă, cu același mesaj de Ziua Îndrăgostiților. Cadourile nu erau scumpe și puteau s-o convingă pe Ruth că are un admirator.

— Nu te duci la întâlnirea cu tinerii din parohie? o întrebă secretara.

Fetița se uită la ceas și exclamă:

— Oh, am uitat de întâlnire! Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte de ea. Voi vedea care băieți se oferă ca voluntari pentru căratul mobilierului.

— Cu cât mai mulți cu atât mai bine, afirmă Ruth zâmbind. Vom avea nevoie de sprijinul lor.

— Sunt sigură că tinerii se vor oferi să te ajute. Domnul Weathers nu a fost de acord cu proiectul tău, așa că

trebuie să-i demonstrăm că n-a avut dreptate.

— Tory! o admonestă Michael din biroul lui. Nu este frumos să vorbești așa de oamenii în vârstă.

— Am spus adevărul, tată. Nu m-ai învățat că nu trebuie să mint?

Înainte ca pastorul să riposteze, fetița ieși din încăpere, chicotind.

*
* *

— A sunat Ken Redfield, îl anunță Ruth pe pastor, înainte de a pleca de la birou. El și nevasta lui își schimbă mobila și vor să doneze un dormitor, o canapea și două fotolii.

— Excelent. Este o veste foarte bună.

Ruth era entuziasmată de reușita inițiativei ei.

— Ken mi-a zis că vor primi mobila nouă săptămâna aceasta. Unde vom depozita mobilierul de care vrea să scape?

— În garajul meu. Sună-i mai întâi pe cei care au nevoie de mobilă. Poate că nu va mai fi nevoie să aducem mobila aici.

— Este o idee minunată. Mâine dimineață mă voi ocupa de această problemă. Aveți o listă cu cei care au nevoie de mobilă?

— Da, răspunse Michael, gândindu-se că Ruth se făcuse din ce în ce mai frumoasă. Prin ce miracol se transformase o femeie slabă și neinteresantă într-o ființă agreabilă, chiar fermecătoare?

— Mulțumesc, zise secretara, remarcând paloarea din obrajii lui. Nu vă simțiți bine?

De obicei, Michael ar fi ascuns adevărul și ar fi spus că se simte bine, dar de data asta recunoscu stânjenit:

— Nu-mi iese din minte admiratorul tău.

Ruth părea amuzată de jena lui.

— De ce?

— Deoarece... Michael ezită, neștiind cum să-și explice dezamăgirea... O femeie trebuie să fie prudentă. În zilele noastre sunt mulți escroci... Este bine să nu te încrezi în primul bărbat ce-ți iese în cale.

— Bomboanele și trandafirul nu sunt daruri scumpe, afirmă Ruth, zâmbind. Sunt dăruite de cineva care vrea să mă cunoască. În curând, voi afla cine este această persoană. Dacă nu ar vrea să ne întâlnim, nu mi-ar trimite mici atenții.

— Ruth, să fii cu ochii în patru.

Secretara își înălță capul și surâse.

— M-am obișnuit să-i înfrunt pe cei răi. Vă este teamă că nu mă voi descurca?

— De ce nu-mi spui Michael? Cel puțin când suntem între patru ochi.

— Bine, Michael. Voi ține seama de sfatul tău. Acum, trebuie să plec. La revedere.

Ruth îi făcu cu mâna și ieși din cameră.

Reverendul se mustră că se purtase ca un adolescent. Făcuse din țânțar armăsar pentru niște bomboane și o floare. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se intereseze de admiratorul secretarei. Trebuia să se ducă la biserică pentru a se întâlni cu tinerii, altfel Tory va veni să vadă de ce întârzie.

Înainte de a părăsi biroul, făcu ordine în hârtii, pentru a ști pe care le va rezolva a doua zi. Trecând prin cealaltă cameră observă că Ruth lăsase cutia pe birou și zâmbi.

*

* *

— Tăticule, îi spuse Tory în dimineața următoare, la micul dejun, trebuie să faci ceva pentru a nu o pierde pe Ruth. Admiratorul ei este insistent.

Michael citea ziarul și tresări auzind cuvintele fiicei sale.

Nu-i venea să creadă că o ființă nevinovată poate să se preocupe de probleme grave de viață.

— Ruth este majoră și va face ceea ce vrea.

— Firește, fu de acord fetița, ducând la gură lingurița cu fiertura de cereale.

După o scurtă pauză, Tory adăugă:

— Dacă nu-i arăți că ții la ea, o vei pierde pe Ruth.

— Nu mă obligă nimeni să mă port altfel cu ea. Nici măcar tu.

Tory oftă și puse lingurița pe masă.

— Ești atât de bătrân încât nu-ți pasă că Ruth este frumoasă?

Tatăl ei se foi pe scaun și spuse pe un ton blând:

— Ruth este o femeie atrăgătoare, dar nu mă interesează. Nu sunt atât de bătrân, domnișoară, încât să nu remarc frumusețea unei femei.

— Dacă recunoști că este frumoasă, de ce nu te lupți să o cucerești? Vrei să ți-o răpească rivalul care-i face cadouri?

Pastorul împături ziarul și se uită la fiica sa.

— Ce vorbe sunt astea? Te rog să-ți vezi de treburile tale. Unde ai auzit de răpiri?

Tory ridică din umeri.

— La școală. Băieții obișnuiesc să se mândrească între ei cu cuceririle pe care le-au făcut.

— La treisprezece ani?

Fetița se uită compătimitor la el.

— Oh, tată, habar n-ai ce se întâmplă în lume. Ar trebui să te duci mai des la cinema.

— Doamne, ce-mi aud urechile!

— Ți-am dat un sfat bun, fiindcă știu că nu ești de modă veche. Sâmbătă după-amiază ne ducem la cinema cu băieții. Nu este nimic rău în asta.

Michael era intrigat de felul cum gândește fiica sa.

— Bineînțeles că este o problemă. Ești prea mică pentru a-ți da întâlnire cu băieții, chiar dacă este vorba de

vizionarea unui film.

— Toate fetele se duc cu băieții la cinema. Dacă nu ești de acord, voi rămâne acasă.

— Tory...

Fetița îl întrerupse:

— Nu despre mine discutam, ci despre tine. Îți place de Ruth?

— Firește că-mi place, dar nu văd care este problema.

— Dacă-ți place, și crezi că este frumoasă, atunci de ce n-o inviți la restaurant?

— Ți-am explicat deja motivele care mă împiedica să ies în oraș cu secretara mea.

— Nu cred că Ruth te va refuza dacă-i propui să ia cina cu tine.

— Nu-i voi propune nimic. Te rog să încetezi cu subiectul acesta.

— Ești un nesuferit.

Michael era puțin iritat și căută să încheie discuția.

— Grăbește-te, altfel vei întârzia la școală.

— Mai sunt cinci minute până când se face ora de plecare.

— Termină-ți micul dejun. Nu este frumos să vorbești cu gura plină.

— De ce te-ai supărat, tată? Voiam să știu...

— Domnișoară, este ultima dată când îți vorbesc despre Ruth. Ea este secretara mea și nu am de gând s-o invit la cină. Ai priceput?

Tory se bosumflă și se ridică de la masă, punând farfuria în chiuvetă. Înainte de a ieși din bucătărie, se opri în pragul ușii și declară pe un ton grav:

— Regulile au fost făcute pentru a fi încălcate.

Michael se așteptase ca ea să aibă ultimul cuvânt. La fel ca mama ei. O moștenise pe Evelyn căreia nu-i plăcea ca el s-o contrazică. Întotdeauna își impunea punctul ei de vedere. De unde îi veniseră fetiței asemenea idei?

Pastorul desfăcu ziarul și începu să citească știrile

financiare, dar gândurile i se îndreptau spre Tory. Fiica sa îl făcuse să se uite la Ruth ca la o femeie și el fusese stânjenit când discutase acest subiect cu un copil. De fapt, îi era puțin teamă de reacția secretarei dacă va îndrăzni s-o invite la cină.

Devenise ridicol! Reverendul lăsă ziarul pe masă și se duse să se îmbrace. Oh, cel mai bine era să nu se mai gândească la vorbele lui Tory...

*
* *

Michael traversa curtea bisericii când mașina familiei Bowers se opri în dreptul porții. Charlene îi făcu cu mâna și deschise portbagajul. Pastorul se opri și se uită la buchetul uriaș din vaza roșie.

Charlene se apropie de Michael și zise:

— Cineva ține morțiș s-o cucerească pe Ruth.

— Cine a comandat buchetul? Alt admirator?

— Ruth nu duce lipsă de admiratori.

— Este același bărbat?

— Așa se pare.

— Cine e?

Charlene clătină din cap.

— Nu pot să-ți spun. Trebuie să păstrez secretul, așa cum mi-a spus cel care a cumpărat florile.

Doamna Bowers își plecă ochii, admirând florile.

— Este un buchet deosebit.

Pastorul era de aceeași părere. Florile erau într-un aranjament deosebit și costaseră foarte mult.

— Admiratorul face parte din parohia noastră?

— Nu insista. Voi păstra taina. Te rog să-mi deschizi ușa.

Michael se dădu în lături, făcându-i loc florăresei, gândindu-se la bărbații neînsurați din comunitate, care ar putea să-și permită să cheltuiască o sumă mare de bani pe cadouri. După câteva momente, pastorul renunță să-i mai

numere. Erau destui tineri cu bani, chipeși și atrași de farmecele secretarei.

În fond, ce legătură avea el cu admiratorii lui Ruth? Viața ei particulară nu-l interesa deloc.

Absolut deloc!

Ruth rămase cu gura căscată la vederea buchetului. Michael o cerceta curios cu privirea și aștepta ca ea să-și manifeste bucuria.

— Oh, Doamne! exclamă secretara. Charlene, cine l-a trimis?

— Nu pot să-ți spun. Vei afla numele cumpărătorului numai cu consimțământul acestuia.

Buchetul fu pus pe masa din hol. Parfumul florilor ajungea până în biroul pastorului, reamintindu-i că un tânăr Don Juan este îndrăgostit de Ruth. În curând va avea loc o nuntă în biserică, își spuse Michael, convins că admiratorul o va cere de soție pe tânăra căreia îi trimisese atâtea flori.

Michael se concentră asupra predicii de duminică și alese un verset din Iacob:

„*Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, există tulburare și tot felul de fapte rele*”.

După o oră, scrisese trei pagini, dar își dădea seama că se referise mai mult la sentimentele sale și luă Biblia, căutând un pasaj mai nimerit, pentru că duminică va trebui să se adreseze enoriașilor, îndemnându-i să se ofere voluntari pentru cele două proiecte discutate la adunarea comitetului.

În epistola lui Iacob găsi ceea ce-i trebuia: „*Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și sărutați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce le-ar folosi? Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în sine*”.

Michael dezvoltă ideea exprimată de unul dintre însoțitorii lui Cristos, știind că ea va rodi în sufletele

enoriașilor, lăsând problemele sale pentru mai târziu.

*
* *

Sâmbătă după-amiază, pastorul o duse cu mașina pe Tory la Ruth. Casa în care locuia secretara era mai drăguță decât se așteptase Michael, care-și spuse că fosta balerină câștigase mulți bani din dans.

Tory era încântată că va petrece câteva ore în compania lui Ruth. Pe de o parte, reverendul se bucura că fiica sa are o prietenă mai mare care putea s-o ajute să treacă peste o perioadă dificilă din viața ei, dar, pe de altă parte, era îngrijorat că dacă Ruth se mărită, fetița va suferi foarte mult.

Perspectiva de a se întoarce singur acasă nu-i oferea nici o satisfacție. Se obișnuise să se uite la televizor cu Tory, la filmele științifico-fantastice, mâncând crenvurști și cartofi prăjiți. De acum înainte, va trebui să se resemneze: Tory dădea semne de independență. Era firesc să-și dezvolte personalitatea și să se distreze singură. Orice părinte știe că vine vremea când copiii îl vor părăsi.

— Te rog să rămâi cu noi, îi zise Ruth când el vru să se întoarcă la mașină. Nu vom putea mânca toată pizza. În plus, trebuie să fie cineva care să ne spună cum a ieșit mâncarea.

Ochii ei aveau o strălucire șăgalnică.

— Tory se pricepe la gătit, o asigură Michael, știind că fiica lui vrea să stea numai cu Ruth.

— Este o idee bună, interveni fetița. Rămâi cu noi, tată. Dacă te duci acasă, probabil că nu vei avea chef să-ți pregătești cina.

Reverendului nu-i plăcea să audă că este un văduv neajutorat, dar recunoscu în sinea sa că vrea să-și petreacă după-amiaza alături de fiica și de secretara sa.

— Vă rog să intrați, zise Ruth făcându-le loc musafirilor

săi.

— Mulțumesc, ești foarte amabilă, spuse Michael.

Locuința era mai confortabilă decât casa parohială. Tapetul în culori calde o făceau mai luminoasă și mai spațioasă. Pe etajerele din sufragerie se aflau bibelouri de cristal înfățișând diferite animale.

— Eu și cu Tory ne retragem la bucătărie să pregătim pizza. Bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Michael rămase singur în cameră. Era obișnuit să facă vizite enoriașilor și să discute cu ei. Acum avea o senzație ciudată, deoarece se afla în casa secretarei sale. Câteva minute le petrecu admirând bibelourile din cristal. O broască țestoasă care își scosese capul și labele din carapace, precum și un delfin îi atraseră atenția în mod deosebit.

Ruth avea două dormitoare, lucru de mirare pentru o persoană care locuia singură. Ușile de la camere erau deschise și Michael putu să le examineze în amănunțime.

Dormitorul era tapetat în culori deschise și avea un pat mare, iar cealaltă încăpere fusese transformată într-o sală de gimnastică având un perete acoperit de o oglindă mare, în fața căreia se afla o bară pentru dansatori.

Covorul fusese îndepărtat și parchetul era bine lustruit. Într-un colț se găsea o combină muzicală stereo.

Pe ceilalți pereți erau atârnate afișe cu imaginea lui Ruth în rolul *Dulcineei* din baletul *Don Quijote* și în rolul principal din *Lacul Lebedelor.*

Michael regreta că nu se pricepe la arta dansului care făcea parte din viața lui Ruth.

Câteva fotografii mai mici o înfățișau pe Ruth la școala de balet, în costum alb, purtând o coroniță pe cap. Nu putea avea mai mult de zece, unsprezece ani și dansa în *Spărgătorul de nuci.*

Un dulap cu pantofi de dans și diferite costume se găsea lipit de peretele opus oglinzii.

Ruth amenajase camera pentru a continua să facă exerciții și a-și aminti de cariera ei artistică. Michael regretă că ea fusese nevoită să renunțe la dans.

Din bucătărie se auzeau hohote de râs. Tory se împăca bine cu Ruth. Michael se apropie și se uită la ele. Tory avea făină pe frunte, iar gazda trudea la frământatul aluatului.

— Este un chin până crește coca, se plânse secretara zărindu-l pe Michael în pragul ușii.

— Nu este așa de greu. Fii atentă la mine, îi spuse Tory. Aluatul se frământă ușor, altfel devine tare și nu mai este gustos. Amidonul este lipicios, iar pizza trebuie să aibă coca moale.

— Habar n-am de proprietățile amidonului, zise Ruth uitându-se la Michael.

— Nici eu, îi mărturisi el.

— Tot secretul constă în frământat, le explică Tory. Dacă nu te oprești la timp, coca nu mai e bună decât de pâine.

Ruth întoarse aluatul, îl mai frământă puțin, apoi luă o bucățică între degete și declară:

— Cred că acum coca este bună.

— Ai dreptate, zise Tory. Să punem aluatul în tavă. Așa, acum să turnăm puțin suc de roșii. Bine. Te rog să-mi dai bucățile de șuncă și de brânză topită. Foarte bine. Presară niște făină deasupra. Ajunge.

Michael se uită încântat la fiica sa care se dovedea a fi o bună gospodină. Ruth aprinse aragazul și băgă tava la cuptor.

Cât de bine se înțelege Tory cu Ruth, își spuse reverendul, căruia îi tresărea inima de bucurie că fiica sa râde și se amuză. Ruth se molipsise de la fetiță și râdea cu poftă.

Peste o jumătate de oră, toți trei stăteau în jurul mesei, mâncând o pizza delicioasă. Tory era volubilă și întreținea conversația. Una din calitățile sale era ușurința cu care vorbea, indiferent unde se afla. Tot ce trebuia să faci era s-

o asculți.

— Vreau să vă dau o veste bună. Câteva fetițe vor să ia lecții de balet, deoarece vor să dea un spectacol. Ce părere aveți?

Ruth tăcu, iar Michael nu îndrăzni să vorbească în numele ei. Aruncându-i o privire rapidă, își dădu seama că secretarei îi venea greu să discute despre balet.

— Tory, zise pastorul într-un târziu, nu cred că Ruth vrea să dea lecții de dans. Te rog să nu-i propui să se ocupe de colegele tale.

— Oh, nu! Bineînțeles că nu m-am gândit la Ruth, deoarece ea mi-a spus că nu poate fi o bună profesoară.

Întorcându-se către gazdă, fetița adăugă:

— Îmi cer iertare dacă am greșit cu ceva.

— N-ai greșit cu nimic, o liniști Ruth. Eu m-am purtat ca un copil.

— Ce vrei să spui?

— Este timpul să mă maturizez. Nu trebuie să-ți interzic să vorbești despre balet.

— Nu-i nimic. Tata susține că oamenii rămân buni dacă nu încetează de a fi copii.

Ruth surâse și argumentă:

— Tatăl tău are dreptate, însă vreau să păstrez o amintire plăcută despre un lucru care m-a pasionat. Nu este bine să sufăr din cauză că nu mai pot dansa.

— Ai renunțat la dans, fiindcă nu ai talentul de odinioară?

— Într-o oarecare măsură, acesta este motivul pentru care am abandonat cariera artistică, deși mă antrenez în fiecare dimineață.

— Același lucru îl fac și eu, se confesă Tory. Nu am talent pentru a deveni o sportivă de performanță, dar fac exerciții de gimnastică înainte de a merge la școală. Am fost atât de dezamăgită când am înțeles că nu sunt suficient de bună la sport!

Michael tresări, căci era prima dată când afla de ce

renunțase fiica sa la lecțiile de gimnastică. Tory nu-i destăinuise nimic, refuzând să discute cu el despre sport. Reverendul se mustră în sinea sa că deși este mereu la dispoziția enoriașilor, nu are timp să se ocupe de fetița lui.

— Cred că mă înțelegeți, nu-i așa? zise Ruth. Îmi vine greu să renunț la ceva ce mi-a plăcut foarte mult, deși m-am purtat copilărește în privința baletului.

— Poate că, încercă Michael s-o consoleze, în cazul tău este vorba mai mult de regretul că nu mai ești așa de bună ca în trecut. Asta te face să suferi și de aceea nu vrei să-ți amintești de succesele tale ca dansatoare. N-au trecut decât câteva luni de când erai în trupa de balet.

Ruth îl aprobă, afirmând:

— Ai dreptate. Nu sufăr că nu sunt o bună dansatoare, ci pentru că nu sunt destul de bună pentru o balerină.

— Cred că ești bună cu noi, pentru noi, susținu Tory. Prietenele mele nu sunt pretențioase. Lu Ellen este foarte mică, iar Shawna nu știe să danseze. Ce să mai spun despre mine, care am abandonat gimnastica?

— Spectatorii nu vor fi severi cu voi, fu de părere Michael. Vrei să faci totul foarte bine?

Ruth declară cu o voce gravă:

— Eu sunt foarte exigentă.

— Îți vom face necazuri, se alarmă fetița.

— Nu te speria, cu tine și cu celelalte fete voi fi mai îngăduitoare. Este prima dată când voi da lecții de dans.

— Cred că este cazul să fii mai îngăduitoare cu tine însăți, o sfătui Michael. Fii mai înțelegătoare față de defectele tale, așa cum ești cu ceilalți.

— Mulțumesc, Michael. Cred că ai dreptate.

— Tata are întotdeauna dreptate, se plânse Tory. Le dă sfaturi tuturor și lumea îi mulțumește. Mi-e teamă să nu devină prea încrezut.

Ruth izbucni în râs. Tory era nostimă și isteață. Michael se bucură că tristețea dispăruse de pe chipul secretarei.

Tory avea aproape aceeași talie ca Ruth și costumul de

dans îi venea perfect. Michael stătea în sufragerie, dar putea vedea cum Ruth o învăța pe fiica lui să danseze.

Exercițiile de gimnastică o ajutară pe Tory să deprindă rapid cele cinci poziții de bază ale oricărei balerine.

Ruth era extraordinar de grațioasă și de expresivă. Caseta cu muzică clasică îi permitea să-i arate fetiței cum trebuie să se miște.

Michael era înduioșat de scena la care asista. Pe nesimțite, începu să viseze, imaginându-și că o prinde pe Ruth în brațe și că o sărută pe gât. Tânăra se lipea de trupul lui și se lăsa dezmierdată, oferindu-și buzele pentru a fi pecetluite de gura lui nesățioasă.

Cineva bătu la ușă și pastorul tresări, revenind cu picioarele pe pământ.

— Michael, te superi dacă deschizi tu?

— Nu.

Reverendul dădu cu ochii de un bărbat înalt și subțire, cu părul blond. Necunoscutul purta pantaloni și un pulovăr de bumbac. Într-o mână ținea un buchet de flori și în cealaltă câteva baloane.

— Aici locuiește Ruth Ardmore?

— Da.

— Este acasă? se interesă străinul, privindu-l curios pe Michael. Sunt o veche cunoștință de la trupa de balet Huddleston.

Michael îl invită în casă, deși ar fi vrut să-i spună că greșise adresa. Gelozia îl făcu să-și închipuie că tânărul era admiratorul care-i trimisese cadourile lui Ruth.

— Ruth! o strigă Michael, îndreptându-se spre camera unde se afla aceasta. Te caută un prieten vechi.

Ruth veni în întâmpinarea oaspetelui, urmată de Tory.

— Todd! exclamă fosta balerină alergând spre musafir.

Acesta o îmbrățișă cu căldură, în timp ce Michael turba de mânie. Dacă ar fi putut, l-ar fi dat afară pe bărbatul care o săruta pe Ruth.

— Oh, Todd, ce drăguț ești! zise aceasta, dându-se un

pas înapoi.

— Am găsit florile și baloanele în fața ușii, mărturisi Todd. Cineva te iubește.

Reverendul respiră ușurat. Așadar oaspetele nu era admiratorul care-i trimisese flori lui Ruth. Cine putea fi necunoscutul care voia să o copleșească pe tânără cu daruri?

Fosta balerină puse buchetul de flori într-o vază și lăsă baloanele să se înalțe până la tavan.

— Ce vânt te-a adus aici, Todd? De ce nu mi-ai dat un telefon?

— Am vrut să-ți fac o surpriză. Mâine seară trebuie să fiu la spectacol, dar până atunci sunt liber.

Michael își spuse că sosise timpul să se retragă, lăsându-i singuri pe cei doi dansatori. Tory nu mai avea nici o replică. Era, desigur, o lecție aspră pentru ea.

— Tory, du-te și te schimbă. Plecăm imediat.

Ruth se întoarse spre reverend, zicând:

— Nu plecați! De ce vă grăbiți?

— Rămâneți. Mă scuzați dacă v-am deranjat, zise Todd.

Înainte ca Tory să deschidă gura, Michael rosti pe un ton sec:

— Este timpul să ne întoarcem acasă. Ne-am simțit bine la tine, Ruth. Din păcate, mai am de rezolvat câteva treburi.

Tory nu se împotrivi și se duse să se îmbrace.

— Numele meu este Michael St. John, zise reverendul, întinzându-i mâna noului-venit. Tory este fata mea. Ruth îi dă lecții de dans.

Todd îi strânse mâna și se uită mirat la Ruth.

— Mi-ai spus că renunți complet la balet și că nu vei deveni profesoară de dans.

— Mi-am schimbat hotărârea, zise Ruth.

Întorcându-se către Michael, ea adăugă:

— Îmi pare rău că plecați.

Cuvintele ei îl făcură pe reverend să ezite un moment.

Expresia rugătoare din ochii lui Ruth era sinceră. Nu fi prost, își spuse Michael în sinea sa. Era inutil să rămână, atâta timp cât Todd venise de departe să o viziteze pe fosta lui parteneră de dans.

Tory ieși din baie în jeanși și tricou și-i înapoie costumul de dans lui Ruth.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat multe lucruri interesante. M-am simțit bine.

— Și mie mi-a plăcut să lucrez cu tine. Vom continua lecțiile, nu-i așa?

— Bineînțeles, spuse fetița fără prea multă speranță.

Pe drumul de întoarcere, Tory nu deschise gura decât în apropiere de casă.

— Trebuie să faci ceva, tată.

— În ce problemă?

Fetița avea o mutră plouată.

— Știi foarte bine la ce mă gândesc. Ai văzut florile și baloanele pe care le-a primit Ruth?

— Todd le-a găsit în fața ușii.

— Nu contează cine i le-a trimis. Este important să faci ceva, altfel o vom pierde pe Ruth!

Capitolul 5

Viața este uneori dificilă, se gândi Michael. Un necaz nu vine niciodată singur. Fiica sa era supărată pe el. Tristețea nu o părăsi nici duminică. Abia răspundea la întrebările pe care i le punea tatăl ei și nu avea chef de nimic. Buna ei dispoziție se risipise și starea de apatie în care se cufundase nu-i permitea nici să citească nici să se odihnească. Privirea ei mustrătoare îi sfâșia inima lui Michael.

Reverendul socotea că fixarea unei întâlniri cu o femeie era doar problema sa. Părerea fetiței conta dacă și lui îi făcea plăcere să iasă în oraș cu cineva. Nu-i putea permite fiicei sale să-i aleagă o prietenă sau o soție.

Gândul acesta nu-l consolă pe Michael.

De la decesul lui Evelyn, Tory fusese singura lui preocupare, alături de slujba de pastor. Încercase din răsputeri s-o facă pe fiica sa să nu simtă pierderea mamei și nu era sigur dacă reușise acest lucru. Avea grijă să nu-i lipsească nimic și poate că era prea exigent, dar nu putea suporta s-o vadă pe Tory suferind.

Michael era îngrijorat. Și el și Tory erau vulnerabili din punct de vedere emoțional. Dispariția lui Evelyn lăsase un mare gol în sufletele lor și rugăciunile nu reușiseră să le aline durerea. Tory avea nevoie de o mamă. El voia să aibă o tovarășă de viață care să-l iubească. Numai o femeie înțelegătoare putea să-i facă fericiți.

Reverendul se îndoia că exista o ființă capabilă s-o înlocuiască pe Evelyn. Cine ar putea s-o protejeze și s-o crească pe Tory așa cum ar fi făcut mama ei? Cine ar fi în

stare s-o îndrume în viață și s-o ajute când suferă?

Tory era blândă și avea o personalitate puternică. Era isteață și-l surprinsese deseori gândind ca un adult, deși în general se comporta ca un copil.

Ruth era prima femeie de care fusese atrasă Tory. Era posibil ca dorința fetiței de a avea o mamă vitregă să fi fost mai puternică decât își închipuise reverendul. Tory voia în subconștientul ei să aibă pe cineva care s-o înlocuiască pe Evelyn. Găsise în persoana lui Ruth calitățile pe care trebuia să le aibă o femeie pentru a fi la înălțimea rolului de mamă? Se obișnuise deja Tory cu Ruth, încât nu voia să se despartă de aceasta?

Întreaga problemă i se păru complicată și Michael nu putu să adoarmă până târziu în noapte. După ce Tory se dusese la culcare, reverendul aprinse lumina în bibliotecă și se așeză la biroul pe care se afla fotografia lui Evelyn. Imagini plăcute ale timpului petrecut cu soția sa îi reveneau în minte. Nu, nu putea să se uite la altă femeie. Ar fi fost incorect față de aceea care-l iubise, dăruindu-i o fată. Ar fi fost un sacrilegiu să aducă în casă altă femeie. Evelyn va rămâne pentru totdeauna în inima lui.

Nici o femeie n-ar putea s-o înlocuiască pe Evelyn. Nici una n-ar fi în stare să-i ia locul. Oricare femeie cu care s-ar însura ar avea pretenția s-o iubească, dar el era incapabil să trădeze memoria soției sale. Putea să-i fie necredincios lui Evelyn?

Mai mult ca oricând, pastorul avea nevoie de un sfat, așa cum obișnuise el să-i povățuiască pe enoriași. În momentele de cumpănă, un prieten este de neînlocuit.

Michael trebuia să găsească în sufletul său tăria care să-l facă să depășească această durere. Era posibil să iubească mai multe ființe în același timp? Era un lucru lăudabil că avea o inimă mare care să se dăruiască mai multor iubiri. Fiecare dragoste este unică și minunată. Dacă va îndrăgi altă femeie, asta nu înseamnă că o trădează pe Evelyn. Soția sa murise și conform legilor

divine era liber să iubească din nou.

Durerea sufletească era mai mare atunci când trebuia să uite cât de fericit fusese alături de Evelyn. Se temea că dragostea îl va face să-și neglijeze îndatoririle de părinte?

Da, Michael se temea. Îi era teamă că iubirea îl va face să sufere. Când ești îndrăgostit, câștigi și pierzi în același timp. Înainte de moarte, Evelyn îl sfătuise să se recăsătorească și să fie la fel de fericit precum fusese cu ea. Soția sa fusese o femeie generoasă și bună.

Poate că sosise vremea să-i asculte îndemnul.

Bineînțeles că hotărârea aceasta nu însemna că rezolvase problema pe care i-o ridicase secretara sa.

Înainte de a se duce în dormitor, Michael aruncă o privire în camera fetiței. Aprinzând lumina, o privi pe Tory dormind. Fiica sa părea că are cel mult șapte sau opt ani. Cu toate acestea, ea era mult mai înțeleaptă decât el.

*
* *

Ziua de luni se dovedi a fi una cu ghinion pentru Michael care nu putea să se concentreze asupra problemelor pe care le avea de rezolvat, din pricina femeilor care treceră pe la biserică pentru a vedea cum evoluează lucrurile cu cadourile pe care le primea Ruth. Toate șușoteau și se întrebau cine putea fi admiratorul care-i trimitea flori secretarei pastorului. Cel puțin douăsprezece dintre ele veniră în biroul lui Michael, mărturisindu-i că e atât de romantic că Ruth este copleșită de daruri.

Reverendul se strădui să zâmbească, fiind de acord cu ele, cu toate că în sinea lui fierbea de mânie. Dacă ar fi știut identitatea admiratorului, l-ar fi dat pe ușă afară, interzicându-i categoric să-i mai trimită vreun cadou lui Ruth. Îi era teamă că se va însura cu Ruth. Perspectiva de a o pierde îl mâhnea foarte tare. Nici nu voia să se gândească la clipa când Ruth îl va părăsi.

Aproape de amiază, Charlene se înfățișă aducând un alt buchet. Michael nu îndrăzni s-o întrebe de la cine erau florile. La două și jumătate, doamna Bowers reveni cu alt buchet.

— Nu știu ce ai făcut, draga mea, se adresă ea lui Ruth, dar l-ai scos din minți pe admiratorul tău.

Secretara ridică din umeri, neștiind ce să zică.

— Dacă mi-ar cere părerea, l-aș sfătui să te ducă la restaurant. Este mai ieftin și mai plăcut, declară Charlene.

— Sunt curioasă să aflu cine este admiratorul meu, suspină Ruth.

Michael simți un ghimpe în inimă. Pastorul era în pragul ușii și se uita mirat la buchetele care împodobeau biroul secretarei. Parcă ar fi fost interiorul unei florării sau camera unei mirese. Putea el să rivalizeze cu un bărbat căruia nu-i păsa că dă o groază de bani pe flori?

*
* *

Când se înapoie de la școală, Tory avu norocul să nu-l găsească pe tatăl ei, plecat la spital să viziteze câțiva enoriași. Cu siguranță că i-ar fi făcut o scenă. Buchetele de flori o îngrijorau din ce în ce mai mult.

— Ai primit iarăși flori? o întrebă ea pe Ruth, așezându-se pe scaunul din fața biroului.

Secretara dădu din cap și-și ridică privirea din scrisoarea pe care o citea.

— Cum a fost la școală?

— Bine. Nu te deranjează buchetele?

— Nu. Am crezut că le vei aprecia. Sunt atât de drăguțe.

— Numai trandafirul a fost romantic. Buchetele acestea sunt prea mari. N-au nici un farmec.

— Sunt de acord cu tine, dar nu eu le-am comandat.

— Cine ți le-a trimis?

— Nu știu.

— Cred că este un tip original care nu se uită la bani.

— Tot ce e posibil, dar poate seamănă cu Tom Cruise.

Tory chicoti fără voie.

— Ești norocoasă, zise fetița întunecându-se la față. Ruth, nu vreau să ne părăsești.

— Cine ți-a băgat în cap ideea asta? Nu am de gând să plec de aici.

Fetița oftă ușurată, deși îndoiala o îndemna s-o întrebe pe Ruth, cu vocea gâtuită de emoție:

— Ții la tatăl meu, Ruth?

— Michael este un bărbat simpatic și amabil.

Tory se gândi că admiratorul care seamănă cu Tom Cruise ar putea s-o seducă pe Ruth și se hotărî să fie mai explicită.

— Îți place Michael?

— Da.

— Cât de mult?

Ruth se îmbujoră în obraji.

— Îmi place mult de tot, ești mulțumită?

— Dacă te-ar invita la un restaurant, l-ai refuza?

Secretara se fâstâci și murmură:

— Tory, nu cred că acest lucru este posibil.

— De ce?

— Pentru că Michael este șeful meu.

— Asta mi-a spus și el.

Ruth rămase tăcută câteva momente, uitându-se la ecranul computerului. Într-un târziu, se interesă în șoaptă:

— Când ai discutat cu tatăl tău despre mine?

— Atunci când l-am întrebat de ce nu te invită la cină în oraș. Mi-a răspuns că este șeful tău și că nu vrea să te pună într-o situație delicată. Are vreo importanță că am vorbit despre tine cu el?

Ruth stătu în cumpănă o vreme, apoi își alese cuvintele cu grijă și zise:

— Are o mare importanță dacă Michael îmi va face această propunere. Nu mi-ar plăcea să știu că a făcut acest

gest numai pentru că l-ai rugat tu.

— N-ai nici o grijă. Tata mi-a interzis să mă amestec în viața lui sentimentală.

— De ce? Ai fost prea indiscretă?

— Cam așa ceva. I-am spus că nu mi-au plăcut femeile cu care a ieșit în oraș și tata mi-a reproșat că nu-i treaba mea să-i spun cu cine să ia masa.

Ruth ezită înainte de a afirma:

— Cred că alta ar fi fost situația, dacă tatăl tău ar fi vrut să se însoare cu una dintre ele.

— Ai dreptate, trase concluzia Tory. Firește că totul ar fi fost minunat, aș fi avut o mamă vitregă. I-am mărturisit că aș prefera ca tu să fii aleasa lui.

Ruth se bâlbâi.

— Oh... mulțumesc.

— Este ceva serios, Ruth. Dacă tata te invită la cină, îl vei refuza?

— Nu pot să-ți răspund, Tory, fiindcă Michael nu mi-a făcut încă această propunere.

Fetița căpătă curaj și se interesă curioasă:

— Te vei mărita cu tipul care te-a vizitat sâmbăta trecută?

Ruth nu-și putu reține zâmbetul.

— Oh, Dumnezeule, ce-ți trece prin cap! Todd este un prieten. Atâta tot. Îmi este ca un frate!

Tory se însenină la chip.

— Vrei să spui că este homosexual? Bine, că știu. Acum m-am liniștit.

Luându-și ghiozdanul, fetița părăsi încăperea, lăsând-o pe Ruth cu gura căscată.

*

* *

Când Michael se întoarse acasă, o găsi pe Tory în bucătărie, pregătind cina.

— Bună seara, tată.

— Bună seara, draga mea. Mă schimb imediat și vin să te ajut.

Fetița era schimbată. Redevenise veselă, ceea ce îl bucură pe pastor. Oare ce se petrecuse cu ea? se întrebă el.

— Nu-i nevoie, tată. Am tot ce-mi trebuie: pui fript, cartofi prăjiți, sos de roșii, mirodenii și salată. Peste câteva minute masa este gata.

— Miroase plăcut, o lăudă Michael, sărutând-o pe frunte. Ce m-aș face fără tine?

Tory îl sărută și-i făcu semn să o lase singură.

Reverendul se retrase în camera sa și-și puse o cămașa în carouri și o pereche de jeanși, întrebându-se ce motive avusese fiica lui să pregătească friptură de pui. Lui Tory nu-i plăcea puiul și această atenție pentru tatăl ei ascundea o rugăminte.

Ultima dată când fetița îi făcuse pui la grătar, fusese nevoit să-i permită să-și petreacă weekendul cu familia unui prieten. Pastorul se aștepta ca Tory să-i ceară permisiunea de a face o călătorie în vacanța de primăvară la Fort Lauderdale sau în Europa, cu prietena ei.

Michael se simțea ridicol, socotind-o pe fiica sa mai matură decât în realitate. Avea bănuiala că ea urmărește un scop mai important și nu știa cum să reacționeze când va auzi ce rugăminte îi va adresa.

Pastorul se aștepta ca Tory să-i vorbească înaintea mesei. Ce putea să-i spună? Fetița era tenace și nu se lăsa până nu obținea ceea ce-și dorea.

Uitându-se în oglindă, observă că pantalonii și cămașa îi veneau foarte bine, cu toate că nu se mai îmbrăcase într-o ținută sport de câțiva ani. Se pregătise s-o înfrunte pe fiica sa care era o luptătoare perseverentă.

Reverendul intră în sufragerie, având senzația că este un condamnat care se îndreaptă spre locul execuției. Puiul fript era pus pe masă într-o tavă rotundă, alături de salată.

Profitând de faptul că Tory era la bucătărie, Michael se așeză la masă și desfăcu puiul, apoi puse bucățile tăiate în două farfurii. Pieptul și aripile i le dădu fetiței, iar pentru sine păstră pulpele.

Fiica sa intră în cameră, aducând sosul de roșii și coșul cu fructe.

— Putem să mâncăm, zise Tory, luând loc pe scaun.

După ce mulțumiră Domnului pentru cină, cei doi începură să mănânce. Michael se simțea fericit alături de Tory. Ea era ființa la care ținea cel mai mult, chiar dacă uneori îl călca pe nervi. Acesta era temperamentul ei și nimeni nu putea să i-l schimbe.

În seara aceasta, fetița se întrecu pe sine și nu scoase o vorbă până când tatăl ei termină de mâncat.

— A fost o cină minunată, Tory, zise Michael. Meriți orice recompensă.

— Am pregătit și desert: înghețată de vanilie și sirop de portocale.

Michael ridică mâinile și protestă în glumă:

— Nu mai pot! Am stomacul plin!

— Înghețata este un deliciu, îl ispiti Tory. Amintește-ți că mi-ai spus o dată când eram ghiftuită: înghețata poate fi mâncată fără probleme.

Michael surâse, amintindu-și cu claritate întâmplarea la care făcuse aluzie fiica lui. Mama ei pregătise o mâncare cu carne gustoasă, dar Tory declarase, după numai câteva înghițituri, că are stomacul plin. La desert, Evelyn îi atrase atenția fetiței să nu se atingă de înghețată, ca să nu i se facă rău. Reverendul intervenise și îi luase apărarea fiicei sale, susținând că înghețata este ușor de digerat și Tory primise o porție mare pe care o terminase în câteva minute.

— Ai vreo dorință? o întrebă Michael pe Tory care ducea la gură o linguriță de înghețată.

— La ce te referi?

Reverendul îi făcu cu ochiul.

— Tory, te cunosc de treisprezece ani și știu când vrei să-mi ceri ceva. Am remarcat că azi-dimineață erai morocănoasă. Acum ești veselă și cuminte. Spune-mi, ce dorești?

Fetița puse lingurița în cupa de înghețată și se uită în ochii lui.

— Cred că ar trebui să te gândești serios la întâlnirea cu Ruth.

— Am discutat deja această problemă și îmi cunoști hotărârea.

— Da, dar...

Tory ezită câteva clipe, apoi continuă:

— Dacă Ruth este de acord să ia masa cu tine, poți să-ți schimbi hotărârea?

— N-am avut prilejul să-i adresez invitația, așa că...

Michael nu-și sfârși fraza și se uită îngrozit la fiica sa.

— Să nu-mi spui că ai pus la cale întâlnirea dintre mine și Ruth.

— Eu, tată? se miră fetița, făcând o mutră nevinovată.

— Tory... o amenință tatăl ei, să nu-mi ascunzi adevărul.

Fiica sa înălță din umeri.

— Tot ce am făcut, tată, a fost să-i trimit trandafirul și cutia cu bomboane.

— Tu i-ai trimis trandafirul și cutia cu bomboane?! exclamă Michael uluit.

— Mi s-a părut firesc să-i ofer mici daruri. Am vrut să te fac gelos.

„Spre binele tuturor” își spuse pastorul în sinea sa.

— Mi-am cheltuit toți banii de buzunar pe cadouri. Ah, am uitat! Cartea poștală a fost tot a mea.

— Cine mai știe de cadouri? se interesă Michael, înspăimântat la gândul că întreaga comunitate va râde în spatele lui că o fetiță de treisprezece ani l-a dus de nas. Ridicolul la care era expus îl înfioră. Reverendul aștepta răspunsul fiicei sale, cu inima cât un purice.

— Charlene Bowers, dar nu i-am mărturisit de ce am

trimis darurile.

— Slavă Domnului că te-ai abținut.

— Nu te înfuria, tată. Este vorba doar de un trandafir! Nimeni nu știe cine este admiratorul lui Ruth. Ai văzut că nu a luat cutia de bomboane, adăugă Tory emoționată.

— Dar celelalte flori?

Tory clătină din cap.

— Cred că este o persoană cu bani.

Reverendul se uită la cupa de înghețată, dar nu se atinse de linguriță. Fiica lui continua să-i dea bătaie de cap. Era imprevizibilă și avea inițiative uluitoare.

Fetița observă că era tulburat și-l îndemnă:

— Tată, să nu-l lași s-o cunoască.

— La cine te referi?

— La tipul care-i trimite flori.

— Tory, Ruth nu este un bibelou pe care pot să-l mut de pe un raft pe altul. Este o ființă umană și numai ea poate hotărî ce trebuie să facă.

— Dacă nu te grăbești să-i declari că-ți place de ea, se va uita la admiratorul acesta bogat.

— De unde știi că-mi place de ea?

— Nu este nevoie să-mi spui nimic! Am observat cum te uiți la ea!

— Oh, Doamne! murmură Michael, simțind că-i ard obrajii.

Fiica sa remarcase că el o plăcea pe Ruth. Dacă o fetiță de treisprezece ani își dăduse seama că el este atras de secretară, atunci toată lumea era la curent cu pasiunea lui. De rușine, ar fi vrut să se ascundă în gaura de șarpe, fiind sigur ca întreaga comunitate bârfește deja pe seama lui.

Tory se ridică de la masa, fără să-și fi terminat înghețata care-i plăcea foarte mult.

— Nu am vrut decât să vă ajut, se scuză fetița. Am crezut că ții la Ruth. Este clar că și ea te place la fel de mult! Ceea ce am vrut, a fost să vă știu fericiți. Nu merit să fiu certată.

Tory ieși din sufragerie, lăsându-l pe tatăl său să se gândească la vorbele ei. Michael se frământa din pricina faptului că se considera vinovat. Era rușinos ca un bărbat între două vârste să se îndrăgostească de secretara sa. Era conștientă Ruth că el fusese cucerit de farmecele ei? Știa Ruth cât de mult o îndrăgește șeful ei? Nu exista nici o gaură de șoarece în care pastorul ar fi putut să se ascundă.

Tory se duse în camera ei și se pregăti de culcare, în timp ce Michael era pradă celor mai negre gânduri. Pentru a-și îneca amarul, pastorul spălă toate vasele, apoi se uită la televizor, deși nu era un adept al televiziunii, dar nu se putea concentra să urmărească nici măcar o comedie ușoară. Nici cartea pe care o începuse de curând nu reuși să-i țină trează atenția.

Cuvintele lui Tory nu-i ieșeau din minte. „Este clar că și ea te place la fel de mult.”

Michael își spuse că fetița lui avea imaginație bogată, dar era greu de crezut că ea se înșelase în privința sentimentelor pe care el le nutrea față de Ruth.

Era surprins, deoarece Tory îi mărturisise că secretara lui îl place. De ce ar fi fost Ruth atrasă de un bărbat ca el? Din punctul lui de vedere, nu putea să-i ofere prea multe. În primul rând, în calitate de pastor trebuia să lipsească mult de acasă, fiind ocupat toată ziua. Vizitele la enoriași și grija față de viața comunității îi cereau un efort constant. Ruth observase în ultimele șase luni cât de mult muncea. Care femeie ar vrea să-și lege viața de un om prins cu o sumedenie de treburi desfășurate în folosul comunității?

În cazul lui Ruth, asta ar însemna să fie și ea la fel de ocupată ca el. Nevestele politicienilor, soldaților și pastorilor nu au o viață ușoară, fiind implicate în activitățile soților lor.

În al doilea rând, nu avea prea mulți bani. Nu era sărac, dar nici nu putea să-și ofere o mașină nouă. Cel mult una luată de la magazinul de mașini folosite.

Ruth avea un automobil mai elegant ca al lui, o Mazda

nouă și rapidă.

În al treilea rând era copilul. Tory era o fetiță cuminte și deșteaptă, dar era la vârsta pubertății și avea nevoie de dragoste și înțelegere. Multe femei nu ar accepta să-și piardă timpul cu creșterea unui copil străin. Ruth ar trebui să se împartă între serviciu și fetiță, chiar dacă Tory o adora.

Ruth o cunoscuse bine pe fiica lui și știa ce o așteaptă. Putea ea să-și consacre energia și timpul îndrumării lui Tory?

Michael simți nevoia să-i telefoneze secretarei. Își stăpânea cu greu emoția și avea temeri în privința oportunității acestui telefon. Ce-i va răspunde Ruth? Se va simți stingherită și-l va refuza? Nu se înșelase Tory când îi spusese că Ruth îl place?

Reverendul ezită câteva minute înainte de a ridica receptorul, la fel cum făcea când era mic și-i era teama să sară în piscină, deși voia să le arate celorlalți băieți că este curajos. Își amintea cât de mult se luptase cu el însuși până se hotărâse să plonjeze în apa limpede din bazin. O dată ce se obișnuise cu obstacolele, Michael devenise un om hotărât și tenace.

Ce putea pierde dacă-i telefona lui Ruth? În caz ca ea îl refuza, era clar că nu puteau să mai colaboreze.

Michael tresări și-și spuse că frământările sale sunt inutile, atât timp cât își imagina ce s-ar putea întâmpla. Cel mai bine era să-i dea telefon și pe urmă să vadă ce era de făcut.

Pastorul formă numărul și auzi vocea secretarei.

— Alo?

— Bună, Ruth. Sunt eu, Michael.

— Michael, s-a întâmplat ceva?

— Nu... nimic. Am sunat numai... să discutăm. Este prea târziu?

Ruth râse amuzată:

— Nu mă culc așa devreme. Este numai nouă și

jumătate. De obicei mă bag în pat la unsprezece și jumătate.

— Nu te voi reține două ore la telefon.

— Oh, nu trebuie să te grăbești dacă ai ceva important de spus.

— Aș vrea să știu dacă ai aflat cine este admiratorul care ți-a trimis flori.

Ruth tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Sper să nu știu niciodată cum îl cheamă.

— De ce?

— Fiindcă a început să fie prea insistent. Nu știu cum să-ți explic, dar a început să mă calce pe nervi. Cred că nu este sănătos. Un singur buchet, urmat de o invitație la cină, ar fi fost suficient. Nu mai înțeleg nimic din purtarea lui și nici nu știu ce urmărește, continuând să-mi trimită flori. Este o situație jenantă.

Michael simți că i se luase o piatră de pe inimă.

— Și eu am aceeași părere despre admiratorul tău.

— M-ai prevenit să fiu prudentă, nu-i așa? Am ajuns la concluzia că tipul este sărit de pe fix.

Pastorul se neliniști.

— Crezi că te urmărește cineva?

— Oh, nu! Nici vorbă de așa ceva, numai că florile, în loc să mă bucure, au început să mă enerveze. Am așteptat ca admiratorul să-mi vorbească, dar tăcerea lui este de neînțeles. Mă simt prinsă într-o capcană.

— Nu este bine să stai singură.

Ruth rosti cu tristețe în glas:

— Nu am altă soluție.

Inima lui Michael zvâcni speriată.

— Poți să locuiești la noi. Avem o cameră de oaspeți și Tory s-ar bucura să fie aproape de tine.

Ruth suspină și zise:

— Dacă aș putea, nu te-aș refuza. Mi-ar face plăcere să stau o vreme la tine. Țin mult la Tory, dar nu pot să mă mut la voi. Ce ar spune lumea? Ți-ai pierde slujba în mai

puțin de o săptămână.

Reverendul ar fi vrut să fie mai hotărât, dar știa că este inutil să insiste. Ruth avea dreptate: toată lumea i-ar acuza de imoralitate și amândoi ar fi fost alungați din oraș.

— Nu ai la cine să te muți?

— Nu mi-e frică să locuiesc singură. În fond, cel care-mi trimite flori nu m-a amenințat.

Michael regreta că nu poate s-o adăpostească. Orice enoriaș ar fi bucuros să aibă o locatară ca ea, dar pastorul nu avea voie să primească pe nimeni în casa lui. Nici vorbă ca o femeie să locuiască sub același acoperiș cu el, chiar dacă intențiile lui erau dezinteresate și curate.

— Nu-mi place situația în care te afli, spuse reverendul cu voce tare.

— Dacă mă amenință vreo primejdie, vei fi primul la care voi suna. Să sperăm că totul va fi bine.

— Ai încredere în mine. Voi alerga într-un suflet să te apăr.

— Îți mulțumesc, Michael.

Pastorul răsuflă ușurat și îndrăzni s-o întrebe de când începuse să studieze baletul.

— Încă de la vârsta de patru ani. Mama mea a avut ambiția să devin artistă. Ea a fost prima mea profesoară.

— A fost și ea dansatoare?

— Da, însă n-a reușit să ajungă într-o trupă renumită de balet. Și-a pus speranțele în mine și pot să-ți mărturisesc că nu am dezamăgit-o. Am ajuns solistă și am interpretat multe roluri celebre. Ai văzut fișele din sala de gimnastică, nu-i așa?

— Ai muncit mult?

— Am fost perseverentă. N-am avut nici o zi de odihnă. În balet nu poți să faci pauze. Dacă nu exersezi zilnic, nu ești în stare să dansezi așa cum îți cere coregraful.

— Și eu a trebuit să trudesc pentru a ajunge pastor.

— Ai avut această vocație?

— Mai mult sau mai puțin. Părinții mei au vrut să devin

un om al bisericii, așa cum alții vor ca odraslele lor să fie doctori sau avocați. Tatăl meu și-a dorit din toată inima să se facă pastor, dar n-a avut mijloacele financiare pentru a urma seminarul. Bunicul meu a avut patru copii și n-a putut să-i plătească taxele școlare.

— Te-ai gândit să faci altceva?

— Mi-ar fi plăcut să studiez. De mic citeam și eram atras de tot ce e legat de religie. Am așteptat să cresc pentru a-mi alege drumul în viață. Nu-mi amintesc că aș fi vrut să devin altceva decât pastor. Bineînțeles că, pentru o scurtă perioadă, am nutrit ambiția de a deveni pompier.

— Care băiețel nu visează să stingă focul? comentă Ruth pe un ton glumeț. Ești mulțumit de ceea ce faci acum?

Michael era bucuros că o sunase pe Ruth. Conversația lor era interesantă și plăcută.

— N-aș face nimic altceva, mărturisi el.

Ruth începuse să-l cunoască bine, astfel că îndrăzni să afirme:

— Mă bucur că ești mulțumit, Michael. Ești un adevărat păstor de suflete, iar enoriașii te iubesc.

„Dar tu?” se întrebă reverendul în sinea sa. Firește nu rosti cu glas tare aceste cuvinte, deși ar fi vrut să afle dacă Ruth îl iubește. Michael era uimit de intensitatea emoțiilor pe care le încerca. Pentru prima dată era copleșit de dragostea pe care i-o purta secretarei. Putea să-i declare că o iubește? Nici măcar nu o invitase la cină și timpul trecea.

Pastorul amână propunerea și se interesă dacă Ruth voise la rândul ei să facă altă meserie.

— Ca și tine, râse ea, am avut dorința de a deveni asistentă medicală. Aveam numai șase ani.

— Acum ce vrei să studiezi? Mi-ai spus că te-ai înscris la cursurile serale.

— Vreau să-mi realizez visul din copilărie.

— Mă bucur pentru tine.

— Momentan nu pot să merg la cursurile de zi, dar va

trebui să fac un sacrificiu, deoarece materia este grea și nu voi avea timp să studiez.

— Așadar mă părăsești.

Spre surpriza lui, tânăra rosti pe un ton sincer:

— Nu vreau să te părăsesc, Michael.

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise reverendul în ultima vreme.

În loc să fie egoist și să-i spună ca va găsi o altă secretară, el îi declară cu o voce răgușită:

— Nici eu nu vreau să pleci.

Ruth tăcu și Michael știa că sosise momentul cel mai delicat al discuției. Hotărârea pe care o va lua îi va schimba viața pentru totdeauna. Indiferent de răspunsul lui Ruth, de îndată ce-i va propune să iasă cu el în oraș, relația dintre ei se va schimba complet. Pastorul respiră adânc, și o întrebă:

— Vrei să iei cina cu mine?

Inima lui își întețise bătăile. Răspunsul secretarei se lăsă așteptat.

Ruth era la fel de emoționată.

— Da, spuse ea. Îmi face o mare plăcere să cinăm împreună.

Capitolul 6

Michael veni târziu la micul dejun. Vorbise la telefon cu Ruth până aproape de miezul nopții și nu se odihnise îndeajuns. Nu-i părea rău că zăbovise la telefon; dincolo de îndoiala privind viitorul său, descoperise că secretara lui este o persoană spirituală și înțelegătoare. De când murise Evelyn, nu mai avusese ocazia să discute atât de sincer cu o femeie.

Mutra bosumflată a fiicei sale îl descumpăni. Tory era supărată pe el și voia să-l enerveze, tăcând. Reverendul se prefăcu că nu observă atitudinea ei ostilă și începu să citească ziarul, în timp ce mânca fiertura de cereale. Din când în când, Tory ofta, însă Michael nu se lăsa păcălit, continuând să parcurgă pagina economică a ziarului. Fetița merita o pedeapsă ușoară, fiindcă în ultima săptămână îl agasase cu inițiativele ei de-ai atrage atenția asupra lui Ruth. Chiar dacă nu proceda creștinește, reverendul o lăsă pe Tory să fiarbă de mânie, amânând cu bună-știință vestea cea bună.

Fetița stătuse la masă și-l urmărise cu privirea, dar el pusese ziarul deoparte și nu încercase să discute cu ea. Iritată de tăcerea lui, Tory își puse o porție de cereale într-un castron și se întoarse la masă.

În acel moment, Michael hotărî să pună capăt suferinței fetiței și-i spuse, fără să se uite la ea:

— Diseară am o întâlnire.

O bufnitură îl făcu pe reverend să lase ziarul pe masă. Tory scăpase castronul din mână. Din fericire, acesta era din plastic și nu se spărsese, dar toată bucătăria fusese

împroșcată cu lapte și fulgi de porumb.

Fetița bolborosi încurcată:

— Te rog să mă ierți... N-am vrut să scap castronul... dar am fost extrem de emoționată.

— Nu-i nimic, se grăbi Michael să o liniștească, mustrându-se în sinea sa că fusese atât de crud cu ființa nevinovată din fața lui.

Ridicându-se de la masă, o opri cu un gest ferm pe Tory să șteargă pardoseala și pereții bucătăriei și zise:

— Mă ocup eu de curățenie. Trebuie să mănânci ceva înainte de a merge la școală. Stai jos, draga mea.

Michael îi aduse altă porție de cereale, apoi luă buretele și începu să șteargă petele din încăpere. În zece minute, își spuse el, bucătăria va străluci de curățenie.

— Tată, pot să te întreb ceva?

— Da, scumpa mea, răspunse reverendul ștergând chiuveta.

— Cu cine iei cina?

— Cu Ruth.

— Oh, suspină fetița.

Pastorul își întoarse capul, mirat că Tory nu este mai expansivă.

— Nu cu ea voiai să mă întâlnesc?

— Am vrut, dar...

— Cum adică „am vrut”? se miră Michael care se ruga Domnului să-i dea puterea de a o înțelege pe Tory. Explică-te, te rog.

— Ai invitat-o pe Ruth din proprie inițiativă, nu-i așa? M-aș simți vinovată dacă eu te-am îndemnat să faci acest lucru.

— Fii liniștită, nu m-am luat după sfatul tău.

— Recunosc că am fost insistentă și enervantă.

— Crede-mă că nu ai nici un amestec în relația mea cu Ruth, în afara faptului că ai vrut să mă faci gelos pe admiratorul ei.

— Oh, tocmai despre el este vorba. E vina mea că Ruth a

primit atâtea flori.

— Nu admiratorul a cumpărat ultimele buchete? o întrebă Michael devenind bănuitor. Am crezut că nu știi cine i-a trimis florile lui Ruth.

— Abia aseară am aflat de la Suzi ce s-a întâmplat.

Suzi era cea mai bună prietenă a fetiței și Michael așteptă ca Tory să continue:

— Colega mea i-a mărturisit mamei sale că i-am trimis cutia de bomboane și bilețelul lui Ruth, pentru a te îndemna s-o inviți la cină.

— Am fost convins că numai noi doi știm ce ai făcut!

— N-am crezut că Suzi și Carol vor fi atât de vorbărețe! Le-am pus să jure că vor păstra secretul.

— Prietenele tale nu s-au ținut de promisiune.

— Mamele lor au împrăștiat zvonul în tot orașul și femeile au comandat buchetele de flori pe care Ruth le-a primit în ultima vreme. Toată comunitatea știe că te vei însura cu Ruth.

— Îți mulțumesc pentru informație. N-am auzit până acum ca însurătoarea este o afacere colectivă!

— Nu te enerva, tată!

— Nu este plăcut să aflu că întreaga parohie râde de mine.

— Nimeni nu-și bate joc de tine! Toată lumea vrea să te ajute!

— Făcându-mă gelos? Este nefiresc ca enoriașii să se amestece în viața mea particulară.

Tory dădu din cap și sări în picioare.

— De ce nu recunoști că n-ai fi invitat-o niciodată pe Ruth la cină dacă n-ai fi fost gelos?

Înainte ca tatăl ei să poată răspunde, fetița ieși din bucătărie, trântind ușa zgomotos. Și Evelyn fusese la fel de aprigă la mânie, își spuse Michael. Iar Tory semăna cu mama ei ca două picături de apă.

*

* *

Spre seară, Tory se liniști și-l ajută pe Michael să aleagă un costum gri, insistând să poarte o cravată în culori vii. Tatăl ei protestă, argumentând că este prima întâlnire cu Ruth, dar fetița avu câștig de cauză și el își puse cravata cu dungi albastre.

Înainte de a ieși din casă, Tory îl povățui cu emoție în glas:

— Să fii atent cum mănânci.

— Știu să mă port la masă.

— Să nu faci glume proaste.

„S-a întors lumea cu fundul în sus” își spuse Michael pe când se așeza la volan.

„Nici mama mea n-ar fi fost atât de exigentă.”

Când Ruth îi deschise ușa, pastorul simți că i se taie răsuflarea. Secretara era îmbrăcată într-o rochie albastră de mătase care îi punea în evidență formele mlădioase. Ochii îi scânteiau, iar zâmbetul cald îl tulbură pe Michael care nu putu să zică nici o vorbă.

— Unde mergem? îl întrebă Ruth curioasă.

— M-am gândit la un restaurant de pe țărmul mării. Este o distanță cam mare până acolo, așa că dacă preferi un local mai apropiat...

— Oh, nu! murmură Ruth. Îmi place marea.

Mașina făcu patruzeci și cinci de minute până la restaurant, dar timpul trecu repede, pentru că Michael și Ruth aveau multe să-și spună. Continuând discuția din ajun, cei doi vorbiră de copilărie, pasiuni și proiecte de viitor.

Era atât de bine să găsești o femeie cu care să ai ce discuta, își spuse Michael.

Parfumul ei era îmbătător.

— Am primit multe telefoane în legătură cu mobilele pe care enoriașii vor să le doneze, zise Ruth. Nu-mi vine să cred că inițiativele noastre au avut un asemenea succes. În

afară de mobilă, mulți credincioși s-au oferit să ne ajute la înălțarea magaziei sau să ne procure materiale de construcție. În privința alimentelor, am făcut deja o listă cu produse de tot felul.

— Trebuie să batem fierul cât e cald. Nu vreau să ratăm ocazia de a-i ajuta pe cei nevoiași. Spune-le tuturor celor care ți-au telefonat că mobilele și alimentele vor fi depozitate în garajul meu.

Pastorul zâmbi mulțumit.

— Avem o comunitate minunată.

— M-am convins că oamenii sunt buni și darnici.

— Și eu m-am convins că am o secretară bună și eficientă.

Pe buzele lui Ruth înflori un zâmbet cald.

— Este plăcut să ai cu cine să făurești planuri, remarcă Michael. De la moartea lui Evelyn nu m-am mai gândit la persoana mea. M-am dedicat în întregime comunității. Am contribuit la mărirea numărului de credincioși, fără să mă gândesc la viața mea particulară. Cred că a venit timpul să mă îngrijesc și de mine.

— Îmi pare rău că ai pierdut-o pe Evelyn, zise Ruth după câteva momente de tăcere. Când pierzi o ființă dragă, suferința este imensă.

— Am crezut că o să înnebunesc. Nu mai aveam nici un rost în viață. Dacă n-aș fi avut-o pe Tory, nu știu cum m-aș fi descurcat.

— Îmi închipui cât de mult te-ai chinuit. Încă o dată regret că a trebuit să treci printr-o asemenea încercare. Cum era soția ta?

— Semăna cu Tory, numai că era mai înțeleaptă. Avea calități și defecte, ca orice ființă. Uneori era foarte impulsivă și voia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Am iubit-o foarte mult.

Ruth nu mai zise nimic și pastorul se gândi să schimbe subiectul.

— Nu cred că este bine să discutăm acum despre fosta

mea soție. E prima noastră întâlnire.

Ruth îi spuse pe un ton grav:

— Michael, vreau să știu dacă ai depășit acest moment dificil.

Trecu un minut până reverendul îi dădu răspunsul. Era important pentru amândoi ca amintirea lui Evelyn să nu le întunece viitorul.

— Da, răspunse Michael. Acum pot să mă gândesc la altă femeie.

Ruth scoase un suspin și își întoarse capul, uitându-se la priveliștea pe care o oferea golful.

Restaurantul se găsea lângă plajă. Era un local cochet, cu mese joase și separeuri, diferit de restaurantele cu preparate de mare, unde clienții se așezau la mesele lungi dispuse sub formă de dreptunghi, într-o sală mare și zgomotoasă. Atmosfera era discretă și liniștită. Ruth comandă somon la grătar, iar Michael salată din fructe de mare. Secretara strâmbă din nas.

— Nu-mi plac scoicile, zise ea.

— Ce zici de o mâncare din pisică de mare?

— Cred că este delicioasă.

— Ce sos preferi?

— Unul alb, cu lămâie și piper.

— Mie îmi place sosul de roșii cu condimente.

— Avem deja probleme, spuse Ruth în glumă. Gusturile noastre nu coincid.

— Dacă mâncarea este singurul lucru cu care nu cădem de acord, asta înseamnă că suntem doi oameni fericiți.

După cină, Michael îi propuse lui Ruth să facă o plimbare pe plajă.

— Putem să mergem de-a lungul șoselei, fu de părere Ruth.

— Nu este posibil, îi explică reverendul, deoarece proprietarii vilelor pe care le vezi până departe au cumpărat porțiunile de plajă din dreptul clădirilor. Este neplăcut să auzi zbieretele bogătașilor fiindcă trecem pe

pământul lor.

— Glumești, Michael?

— Nicidecum. Hotelurile și vilele s-au înălțat pe țărm și sunt aproape de șosea. Voi lăsa mașina într-o parcare publică, pentru a nu avea necazuri.

— Bogații sunt foarte egoiști.

— Pot face orice pe terenul lor.

— Dar plaja este deschisă publicului.

— Ai dreptate, dar este preferabil să evităm un scandal. Vrei să urle proprietarii vilelor la tine?

— Nu, firește că nu, zâmbi Ruth cu tristețe. Uneori am impresia că oamenii înstăriți încearcă să pună mâna pe frumusețile naturii și să le păstreze numai pentru ei.

— Sunt de acord cu tine că proprietățile private urâțesc cele mai încântătoare peisaje. Este revoltător să nu te poți plimba pe țărm din cauza unor bogătași.

Se întunecase și cele mai multe parcări publice erau închise. Michael găsi un loc de parcare deschis până la ora zece seara. Ruth îți lăsă pantofii în mașină și cei doi se plimbară pe nisip, ținându-se de mână.

Michael avea senzația că pășește pe un tărâm magic. Stelele străluceau pe cer, iar valurile din Golful Mexic se stingeau când ajungeau la mal. Pescărușii se roteau deasupra mării scoțând țipete stridente. Din când în când, păsările se lăsau pe nisip, dar se ridicau în aer când perechea de îndrăgostiți ajungea în apropierea lor. Michael simțea căldura mâinii lui Ruth și era fericit. Toate celelalte probleme nu mai aveau nici o importanță.

— Am aflat cine ți-a trimis ultimele buchete.

— Și eu știu cine mi-a cumpărat florile.

— Când ți-ai dat seama de complotul pus la cale de femeile din oraș?

— Ieri, recunoscu Ruth râzând. Am primit vizitele lor și fiecare se interesa dacă buchetul ei era cel mai frumos.

— De ce nu mi-ai spus și mie ce ai aflat?

Ruth ridică din umeri și chicoti.

— Dacă ți-aș fi dezvăluit adevărul, n-ai mai fi fost gelos.

Fosta balerină își retrase mâna și începu să alerge pe nisip.

Michael o lăsă să se îndepărteze zece metri, apoi porni în urmărirea ei. Nu-i păsa deloc că enoriașii se băgaseră în viața lui. Era firesc ca ei să știe că pastorul lor era fericit.

Ceea ce conta, era faptul că Ruth acceptase să iasă cu el.

Pastorul o ajunse din urmă și alergă alături de ea. După câțiva pași o prinse de mână și se opri. Ruth se răsuci și se lipi de trupul lui.

Michael îi simțea căldura corpului. Cu cealaltă mână îi înălță capul. Inima îi bătea mai tare.

— Michael, murmură Ruth.

Pastorul își spuse că nu trebuie să fie prea grăbit. Amândoi aveau nevoie de câtva timp pentru a se cunoaște mai bine. Relația lor evolua în mod firesc...

Neașteptata comuniune de interese și de sentimente îi apropiase mai repede decât se așteptaseră.

Nu se auzeau decât valurile care se loveau de țărm. Briza făcea să fluture pletele lui Ruth. Michael avea impresia că ochii ei au strălucirea stelelor. Nu, el nu grăbise lucrurile. De șase luni lucrau împreună. O vedea de cinci ori pe săptămână, astfel că nu putea spune că nu o cunoaște. Alți tineri își dădeau întâlnire fără să se cunoască atât de bine.

— Michael, să fii blând cu mine.

Reverendul simți un fior pe spinare.

Așadar Tory vorbise la telefon cu Ruth, prevenind-o că trebuie să fie prudentă și să nu se lase sedusă de Michael. Va trebui să discute cu fiica sa, interzicându-i să se amestece în viața lui sentimentală.

Reverendul o îmbrățișă pe Ruth, mângâind-o pe păr. Nu voia ca ea să-l părăsească sau să fie rezervată. Era atât de bine s-o țină în brațe.

Trecuseră câțiva ani de când nu mai simțise căldura

trupului unei femei. Ruth era tot ce-și dorea în acest moment. Nici o altă femeie nu-l tulburase atât de tare și-i era teamă că dacă ea îl va părăsi, va regreta că nu a convins-o să rămână cu el.

Michael îi luă capul în mâini, uitându-se în ochii ei, dorind să rețină pentru totdeauna imaginea chipului care-i era drag.

Emoția îl copleșea. Cât de plăcut era parfumul pe care-l răspândea trupul lui Ruth. Michael simțea nevoia s-o sărute.

Buzele lui îi pecetluiră gura cu gust de nectar. Buzele ei erau moi și dulci. Sărutarea era gingașă și părea că nu se va mai sfârși niciodată. Michael avea senzația că Ruth era răspunsul la toate întrebările care-l chinuiseră în ultima vreme.

Așadar, ea nu avea de gând să-l părăsească. Gândul acesta îi umplea inima de fericire. Ruth se strânse mai tare la pieptul lui. Mâinile lui Michael alunecară pe spatele ei. Trupul ei avea forme perfecte. Era atât de plăcut să-i dezmierzi șoldurile rotunde și talia subțire. Degetele lui se ridicară până la sânii tari și mici.

Un zgomot în spatele său îl anunță pe Michael că nu erau singuri pe plajă. Ruth gâfâia și-și ținea ochii închiși. Mâinile ei erau petrecute în jurul umerilor lui Michael.

Pastorul știa acum că Ruth arde de dorință la fel de tare ca și el. Bucuria asta era tot ce-și dorise.

Zgomotul deveni mai tare și Michael se depărtă de Ruth și-și întoarse capul să vadă ce se întâmpla. Secretara deschise ochii.

— Draga mea, zise Michael, am văzut o pereche în spatele dunei. Să mergem.

Mână în mână, cei doi se apropiară de locul în care se afla celălalt cuplu.

— Știi pe cine văd?

— Nu.

— Este familia Weathers.

— Nu se poate!

Michael nu se înșelase. Cecilia și Jed erau îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri.

Cu pantofii în mâini, cei doi bătrânei se plimbau pe țărm.

Pastorul speră ca soții Weathers să nu-i recunoască. Era întuneric și Michael se gândi că vor trece pe lângă ei neobservați.

Aici se înșelase.

— Bună seara, Michael, zise Jed bucuros. Bună, Ruth. Ce ocazie plăcută să vă revăd. Profitați și voi de blândețea nopții?

— Bună seara. Este, într-adevăr, o noapte minunată, zise Michael.

Doamna Weathers îi adresă un zâmbet larg, spre uimirea reverendului care se așteptase ca soția lui Jed să fie indignată că-l văzuse în tovărășia lui Ruth.

— Este o noapte pentru îndrăgostiți, adăugă Jed surâzând.

Michael se îmbujoră la față, dar mulțumi întunericului că roșeața nu poate fi observată de soții Weathers.

— Mă bucur că v-am întâlnit, zise doamna Weathers. Vă doresc distracție plăcută. Noapte bună.

Soții Weathers își continuară plimbarea. După câțiva pași, Jed își întoarse capul și zise:

— Era timpul să vă dați seama că vă iubiți. În mai, așteptăm să faceți nunta.

Michael rămase fără replică. Când familia Weathers era deja departe, el o întrebă pe Ruth:

— Crezi că au venit aici să vadă ce facem?

— Este absurd!

— Ai dreptate, draga mea.

Ruth râse măgulită.

— Cred că numai curiozitatea i-a făcut să parcurgă atâția kilometri.

— De unde au aflat unde suntem? se miră Michael. Ah, am uitat de Tory. Pun pariu că fata mea le-a dezvăluit ce

restaurant am ales.

— Nu mă surprinde gestul lui Tory. Am văzut deja de ce este în stare. Nu ea mi-a trimis trandafirul, cutia cu bomboane și felicitarea?

Reverendul îi mărturisi încurcat:

— Tory mi-a spus că ar vrea să fii mama ei vitregă. Bine că te-am prevenit.

— Nu era necesar să-mi spui ce-și dorește Tory. Trebuia să mă previi numai când este vorba de un lucru rău.

Michael simți un fior în inimă.

— Nu trebuie să grăbim lucrurile.

— Șase luni nu au fost suficiente?

Michael avea impresia că lumea este a lui.

— Ți-am destăinuit că voi face o excepție, dacă admiratorul meu este un bărbat deosebit.

Pe buzele lui Ruth înflori un zâmbet.

— Știi la cine m-am gândit?

Michael se simți stingherit.

— Nu sunt un bărbat deosebit.

— Am avut ocazia să te cunosc mai bine decât crezi. Am stat împreună patruzeci și cinci de ore pe săptămână, nu-i așa? Te-am văzut supărat, trist și necăjit, dar ai fost și vesel, spiritual și glumeț. Ceea ce n-am observat am aflat de la Tory.

Michael clătină din cap.

— Fetița mea este isteață, dar mă pune mereu în încurcătură. Nu știu cum mă voi înțelege cu ea peste câțiva ani.

Ruth se lipi de trupul lui.

— Du-mă acasă, te rog. Mi s-a făcut frig.

Pastorul își scoase haina și o înfășură în jurul umerilor ei. Ruth avea dreptate: briza devenise mai puternică și aducea un aer răcoros.

Peste câteva minute, cei doi ajunseră la mașină.

Pe drumul de întoarcere, Ruth nu îndrăzni să tulbure atmosfera de înțelegere dintre ea și Michael, preferând să

tacă. Reverendul conducea cu atenție.

Cei doi erau conștienți că se aflau în preajma unei hotărâri importante și nu voiau să facă nici o greșeală.

În fața ușii casei lui Ruth, Michael încercă să-și ia la revedere, dar nu reuși să zică nici un cuvânt.

Ruth îl invită să bea un ceai și el acceptă cu plăcere.

Îndată ce ușa se închise în spatele lor, Michael o luă în brațe și o sărută pe Ruth.

Ea se lăsă condusă de pasiune și-și încolăci brațele în jurul umerilor lui. Pastorul avea senzația că putea rămâne acolo pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. Aceasta era dorința lui cea mai arzătoare. *Pentru totdeauna.*

Ridicându-și capul, Michael o privi în ochi pe Ruth și murmură cu o voce blândă.

— Te iubesc.

În ochii ei apăru o luminiță veselă. Spre uimirea lui Michael, Ruth zise, râzând:

— Era și timpul să-mi faci această declarație.

— Cum?! exclamă pastorul, nedumerit de reacția iubitei sale.

— Eu te iubesc de când te-am văzut, îi mărturisi ea. Aproape că-mi pierdusem speranța că te vei uita la mine. Nici nu știi cât te iubesc.

— Mi-ai plăcut de când te-ai angajat, dar n-am îndrăznit să-ți spun de teamă că mă vei respinge.

Dezmierdând-o pe obraji, Michael adăugă pe un ton tandru:

— Nu mă minți? N-aș putea suporta gândul că ți-ai schimbat părerea.

— Nu-mi voi schimba niciodată părerea pe care o am despre tine. Nici sentimentele față de tine.

Cuvintele lui Ruth îi îndepărtară lui Michael ultimele îndoieli. Zâmbind, el o întrebă pe un ton solemn:

— Ruth, vrei să fii soția mea?

— Desigur, dragul meu.

Michael o îmbrățișă, sărutând-o gingaș pe buze. Cei doi se așezară pe canapea. Pastorul îi destăinui iubitei sale că este nespus de fericit. Căsătoria însemna un lucru important în viața lui.

După câteva minute, uitându-se la ceas, reverendul exclamă:

— S-a făcut târziu. Trebuie să-i telefonez fiicei mele, să-i spun să nu mă aștepte. În noaptea asta voi dormi aici.

Tory era somnoroasă, dar nu se supără ca Michael o sunase.

— Nu-ți face griji, tată. Știam că vei întârzia. Să vii acasă înainte de ivirea zorilor, pentru a nu da naștere la bârfe.

— Tory!

— Nu mai sunt mică, tată. Înțeleg multe lucruri. Spune-mi dacă vei mai ieși în oraș cu Ruth.

— Apropo, tu i-ai telefonat lui Jed Weathers?

Tory protestă cu tărie:

— N-am telefonat nimănui, tată! Doamna Weathers m-a sunat și a vrut să discute cu tine. I-am spus că iei masa cu Ruth. Bineînțeles că a trebuit să-i zic unde se află restaurantul. Crede-mă, tată, nu i-aș fi mărturisit unde sunteți, dar m-am temut că mă vei certa că nu am fost politicoasă.

— Te-ai gândit bine, scumpa mea.

— Ce puteam să fac? S-a întâmplat ceva? Domnul Weathers avea o urgență de discutat?

— Nu, pur și simplu a venit cu soția lui să se plimbe pe plajă.

— Tată, să lăsăm fleacurile! Te vei întâlni din nou cu Ruth?

— Crezi că năzbâtiile tale sunt fleacuri?

— Tăticule!

Michael nu avu tăria s-o pedepsească pe fata lui și se hotărî să-i spună adevărul:

— Ruth tocmai a fost de acord să se mărite cu mine. Te rog să fii cuminte și să nu o superi pe mama ta vitregă.

Fetița răsuflă ușurată și spuse cu nevinovăție:
— Era și timpul să vă căsătoriți!

Sfârșit

C U P R IN S

Capitolul 1.....3

Capitolul 2.....10

Capitolul 3.....20

Capitolul 4.....38

Capitolul 5.....57

Capitolul 6.....74

Versiune ebook: [1.0] hunyade